

JAMBOR

GLASILO SLOVENSKE ZAMEJSKE SKAVTSKE ORGANIZACIJE

št. 1
letnik 44

UREDNIŠTVO

ODGOVORNI UREDNIK

ANDREJ
MAVER

MIRNI
JELEN

UREDNIKA

UCIJA
TAVČAR

ENERGIČNI
GALEB

UREDNIKA

ETKA
ŠINIGOJ

DOBROSRČNA
PANDA

UREDNIKA

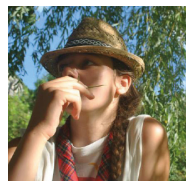
OJCA
PETAROS

DOBROSRČNA
PANDA

LEKTORICA

INA
PAHOR

PRISRČNO
STALNO
KONSTRUKTIVNO
KRITIČNI
GALEB

GLAVNA UREDNIKA

JADRANKA
CERGOL

VESTNA
VIDRA

UREDNIKA

BARBARA
FUŽIR

PRIZADEVNA
MEDVEDKA

UREDNIKA

LENKA
CERGOL

ZGOVORNA
VIDRA

UREDNIK

ANDREJ
ČERNIC

NAVIHANI
TIGER

OBLIKOVALKA

PETRA
DEBELIS

KREATIVNA
VIDRA

PIŠEJO

Veseli bober_Ivan Bresciani, **Samozavestna puma**_Makrina Quinzi, **Radostna puma**_Julija, **Ilisica Petra**_Petra Sosič, **Vestni kondor**_Marco D'Errico, **Zagrizeni gams**_Andrej Cotič, **kondor Matej**_Matej Tavčar, **Spontana vidra**_Lucija Žerjal, Sara Michelazzi, **Družabna sova**_Majda, Izvidniki in vodnice Kraške čete, **panda Jasmina**, **Vodilna zebra**_Maja Devetak, **Vsestranski gams**_Nastja Bojc, **Nasmejana zebra**_Kristina Vizintin, **Materinski gams**_Beti Starc, **Originalna panda**_Tina Šinigoj, **Vodilna panda**_Martina Sosič, **Marljivi srnjak**_Mitja Petraros, **Pravični modras**_Tomaž, **Nepogrešljiva svižščekvka**_Tjaša Sušin, **Delavni grizli**_Nejc Kurbus

V MENI JE

Dragi skavti in skavtinje!	5
----------------------------	---

ČASOVNICA

Začetek v džungli	6
Džungla prinaša novosti	8
Lov na treh loviščih	9
Sveti Miklavž letos ni pozabil na džunglo	10
Začetek skavtskega leta v Gorici	11
Srečanje 25. oktobra 2020, klan Gorica	11
Posvet čete	12
Četa Kraškega stega	13
Šola za vodnike	14
Spletni orientacijski tek	14
Orientiring pri Sv. Ivanu	15
LMB ali čokolada?	15
Božičnica 20. decembra 2020, klan Gorica	16
Zimovanje višjega voda	16
Lov na zaklad	17

VEDNO MODRO

ZGODBOVINA: 50 letnica Jambora - skavtskega lista	18
Opazovati pšenično polje in ob tem začutiti vonj po pravkar pečenem kruhu	20
Vizija novega vodstva ZSKSS	20
Skavtska pot voditelja v ZSKSS	21

SLUŽITI

Z RUTO OKOLI SRCA: »Naše rane so lahko vir naše moči«	24
RAZGLEDNA TOČKA: Šamani na Facebook	28
KORAKI NA POTI: Cilji za svojo osebno rast	30
Razmišljanje ob odhodu	31

VEDNO PRIPRAVLJENI

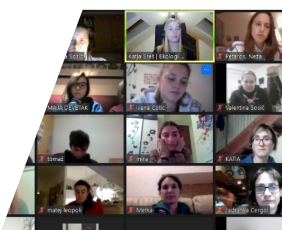
SKAVTSKA WIKIPEDIJA: Kako pripraviti podvig	32
--	----

KAR NAJBOLJE

Jabolčna torta	34
Križanka	34
Zimska zabava, plezajoča žabica	36

KRATKOČASNICA

Čokoladni grižljajčki	38
Pustimo svet boljši, kot smo ga prejeli	38
Poročna oprema	40

UVODNIK

Naloga: katera dogodivščina vam pride najprej na misel, če rečem poletni tabor?

Zapri oči, ne švindlaj!

Si?

Naj uganem! Prepričana sem, da spada dogodek med sledeče tri kategorije:

A) povodnje, ko si sredi noči v nevihti "piketiral/a" šotor. Konec koncev pa si bil/bila mokra ti in še vse, kar je bilo v šotoru.

B) dogodek se je zgodil med hojo ali celo na potovalnem taboru, ko ste pogrešili pot, ko vam je zmanjkalo vode, ko ste bežali pred nevihto.

C) dogodek spada med nesreče: zažgano kosilo, kuhinja voda se je podrla, zvil/a si si gleženj in so te skozi celo veliko igro nesli ...

*(Meni so med pisanjem prišli na misel mnogokateri dogodki za vse tri kategorije, verjamem, da še komu)

Ste že razumeli, "kam pes taco moli"?

Jap, spet smo tam. Prav sredi strmine s težkim rucakom, ko bi se najraje teletransportirala kam drugam, prav tisti dan na taboru, ko gre VSE narobe, prav tam, v mokri spalki, v mokrem šotoru in jutri bo dež! Tam smo, in ne, ni nam zabavno, mučno je, umazano, mokro, potno, lačno ... Le, da je tokrat strmina neskončna in se imenuje pandemija. Uffa!

A zakaj so potemtakem prav te grozne izkušnje tiste, ki se jih najraje spominjamo, tiste, ki jih najprej povemo prijateljem? Kaj nam na taboru, namesto tega, da se zjočemo, pomaga, da pridemo do cilja in se že isti večer na račun matre smejimo?

Odgovorov na to vprašanje je lahko več. Sama pa verjamem, da je zato, ker težave pri skavtih premoščamo skupaj, hodimo v ritmu počasnejšega, smo vsi mokri, vsi kopljemo jarke in si ob tem žvižgamo. Kako pa biti skupaj na tej strmini, če ne smemo? Skavt je iznajdliv, ustvarjalen. Potrudi se in najdi način, da bo tvoj žvižg slišal tudi tisti, ki sam ždi pred računalnikom v svoji sobi.

Dragi skavti in skavtinje!

Smo v postnem času, ko obhajamo spomin Jezusovega trpljenja in smrti. Po enem letu virus še vedno razsaja, restrikcije nas omejujejo in spreminjajo naše navade. Nekateri so izgubili prijatelje, sorodnike, celo starše, nonote in none. Ta virus nas je res prizadel. Ustvarjeni smo za človeške odnose, za srečevanja, za pogovore, za skupna praznovanja. Mladosti si ne moremo predstavljati brez veselega, svobodnega, skupnega srečevanja, prav tako skavtov ne. Tabori, skupno spoznavanje narave in skupno ustvarjanje, vse to so skavti. »Mladost je norost« lahko tudi v zelo pozitivnem pomenu, a ta virus nam vse to jemlje in ne razumemo zakaj. In še nekaj drugega nam že dalj časa jemlje to mladostno norost. Mislim na virtualni svet z računalniki in mobilnimi telefoni, ki nas tako zaposlujejo in osamijo. Dejstvo je, da postajamo bolj osebe, bolj bratje in sestre v živih in ne v virtualnih odnosih.

Pravijo, da se vsaka generacija prej ali slej znajde pred nekim velikim izzivom in ta naš čas je res izzivalen. Izziva nas, da drugače pogledamo na svet in na življenje. Če kot verni kristjani iščemo božji pogled na našo resničnost in če je Bog ljubezen, potem se to gotovo kaže v dejanjih ljubezni in solidarnosti, ki jih v tem času ni malo. Velik izziv je videti Boga v bližnjem, v dobroti in ljubezni drugih. To ni samo po sebi umevno. Zato želim vsem skavtinjam in skavtom, da bi v postnem času bili hvaležni Bogu za vse, kar razodeva Njegovo ljubezen do nas vseh...

**Njegovo ljubezen
do nas vseh.**

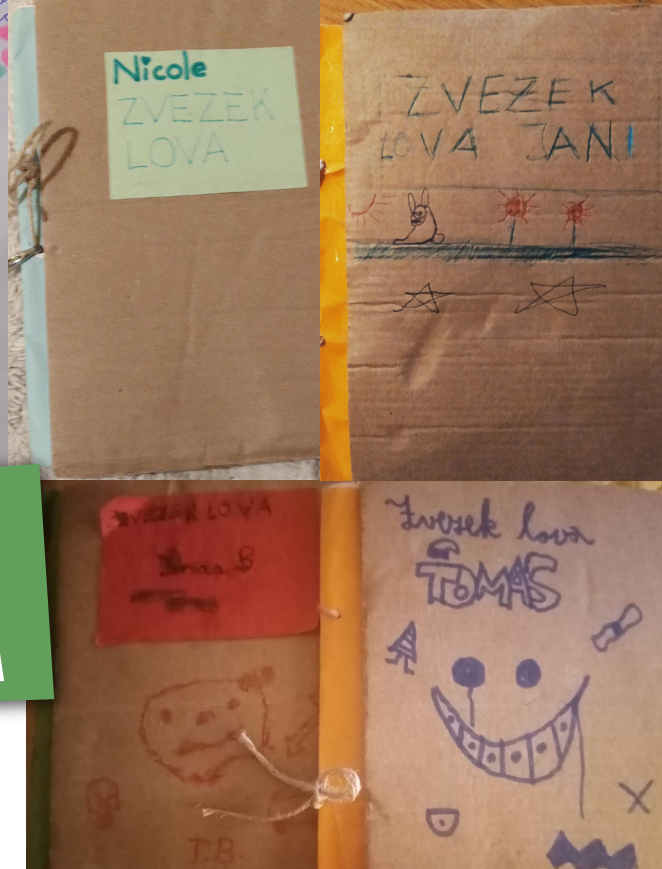
ČASOVNICA

ZAČETEK V DŽUNGLI

iz krdela Črnih tačk

KRDELO ČRNIH TAČK JE SKAVTSKO LETO ZAČELO TAKO, DA SE JE POSLOVILO OD 6 ODRASLIH VOLČIČEV IN SPREJELO KAR 13 NOVIH MLADIČEV. Skupaj smo s pomočjo zemljevida našli in spoznali vse prebivalce, s katerimi se letos podimo po džungli: Akelo, Bagirop, Kačo Kaa, Mamo Rakšo, Sivega brata, Vontolle, Čila, Iki, Čikaj in Baluja. Postopoma smo se začeli spoznavati tudi med sabo in tako so se začeli naši skupni lovi. Lovili smo totem, ki nam ga je ukradel Tabaki, skupaj smo ustvarjali naše družinske brloge iz jesenskega suhega listja in napisali molitev za njihov blagoslov. Z nekaj starih kartonov, luknjačem in vrvico smo izdelali tudi vsak svoj zvezek lova, ki ga imamo vedno s seboj, da nam pomaga se učiti in rasti v krdelu.

Poglej fotografije in poskusi še ti si ustvariti svoj zvezek!

V tem času smo si dobro, zelo dobro ogledali mladiče! Balu, stari volkovi, volčiči in volkuljice smo imeli veliko dobrih besed za prav vsakega izmed njih, tako smo se odločili, da jih sprejmemo v naše krdelo. Sledil je lov na Bika, ki ga je zanje darovala Bagira, dobro ga je skrila, tako da smo po dolgem iskanju sledi krvi le naši zemljevid, na katerem je bil označen Bik. Sledila je okusna pojedina!

Hvaležen sem, ker imam dosti prijateljc.

Hvaležen sem, ker imam veliko prijateljic in da imam brata in sestro, mamo in tatkota zmeraj blizu mene.

Jaz sem hvaležna, da imam dobre prijatelje.

Kot pripravo za zahvalno nedeljo smo tudi mi pomislili, kakšno vrednost ima beseda HVALA in kako je pomembno, da se znamo zahvaliti. Zahvale smo nato predali čarobnim Medvedkom, ki so nas prišli prositi pomoči za ljudi v težavah. Medvedki so le-te predali Bogu. Za kaj se ti zahvališ danes v tem dnevu?

BOG, HVALA TI

Za kratek čas smo nato lovili v virtualni džungli, ki pa za nas volčiče ni nič manj realna. Spoznavali smo našo postavo, urili smo naša ušesa in spoznavali mojstrske besede ljudstev, ki živijo okoli naših domov. Nato smo se skupaj pripravili na prihod Jezusa in tako ustvarili vsak svoj adventni venček in za vsako svečo, za vsak teden smo izbrali eno vrednoto, ki se ji se bomo posvetili, da bomo res pripravili naša srca na prihod Jezusa.

Poglejte na fotografijah, katere so bile, in zapišite jih v spodnje vrstice:

1. P _ _ J _ _ N _ _ T
2. H _ _ L _ _ Ž _ _ T
3. P _ _ J _ _ L _ _ _ O
4. L _ _ B _ _ _ N

Med vsemi temi sestanki smo tudi prisluhnili vsem dogodivščinam, ki so se dogajale. Mogliju v džungli in tako spoznavali vedno bolj naše krdelo, postavo, mojstrske besede ... tako je prišel dan, ko smo spoznali tudi Banderloge, preizkusili smo se torej v igranju namiznih iger, vsak v svojem brlogu s svojo družino, in ugotavljali, ali znamo upoštevati pravila kot volčiči ali če je lažje biti Banderlogi. Pri tem pa se siva Akela iz dneva v dan bolj stara in postaja pozabljiva, zgodilo se je celo, da je pozabila na dobra dela. Odločili smo se torej, da ji bomo pomagali, izdelali smo si vsak svojo zapestnico dobrih del, ki jo preložimo iz ene na drugo roko, ko dobro delo opravimo.

Če si tudi ti že starejši skavt in se kdaj zgodi, da pozabiš na dobro delo, si oglej fotografije naših zapestnic in ustvari svojo!

Pred božičem pa smo le lahko spet lovili vsi skupaj v živo. Tako smo sprejeli Luč miru iz Betlehema in se z njo podali na daljši lov. Štartali smo v Križu, se ustavili pri zapuščenem stolpu Mrzlih brlogov, da bi pokosili, in tam so nam Banderlogi ukradli pisemca, ki smo si jih pripravili drug drugemu. Začel se je lov na pisemca, dolgo smo iskali Banderloge, dokler jih nista Bagira in Kača Kaa zavohali na velikem travniku pri naši Skali posveta. Zbrali smo pogum in jih premagali, dobili smo nazaj naša pisma. Pri tem nam je pomagal še Balu, ki se je nato ustavil še malo, da smo se skupaj pogovorili in pripravili na prihod Jezusa. Lučko miru pa smo nato naslednji dan delili in prejeli vsak v svoji župniji.

Krdelo je bilo pripravljeno sprejeti nove mladiče in se z njimi igrati, učiti in loviti po džungli. Vsi skupaj smo spet oživelili zakon volčičev in volkuljic. Spoznali smo nove živali, ki bodo letos z nami v džungli, in to sta volk Won-tolla in ježek Ikki.

Zelo posebno je bilo takrat, ko smo srečali Kačo Kaa. Volčič Danijel pravi tako: "Tisti dan smo morali dobiti Kačo Kaa. Da bi jo dobili, smo sledili kostem banderlogov. Da nas ne bi pojedla, smo ji morali darovati slastne jedi kot pršut, meso, ljudi, živali, da ne bi pojedla nas. Ko je bila sita, nas je pripeljala do obljube. Ko smo prišli v brlog, smo pripravili adventne svečke in prilepili naše obljube in dobra dela za adventni čas. Pomagali bomo staršem, nonotom, da bomo postali boljši in ubogljivi".

DŽUNGLA PRINAŠA NOVOSTI

 VV iz krdela Rdeče rože

V DŽUNGLI SE VEDNO KAJ NOVEGA DOGAJA.
Nekatere stvari pa ne morejo manjkati!

V tržaškem brlogu, točneje v Dolini, so se na začetku leta najstarejši volčiči in volkuljice krdela Rdeče rože poslovili od krdela in se odpravili proti pustolovščini IV. Ob pomladnem teku so oblikovali svojo sled in jo pustili v krdelu.

Na sestankih smo se naučili še ogromno drugih stvari in mladič Daniele pravi tako: "Biti z volčiči je res lepo, ker smo vedno vsi skupaj. Hodimo po naravi, jo opazujemo, se učimo jo spoštovati in biti samostojni. Radi govorimo o Jezusu in pomagamo drugemu. Najbolj mi je bilo vseč takrat, ko smo zgradili šotor!"

Volkuljica Monica pa nam bo povedala, kaj ji je vseč na sestankih: "Meni je zalo vseč priti na sestanke in se igrati skupaj z volčiči. Zelo mi je bilo vseč, ko smo se skupaj igrali s kokosom, ki je v resnici bila žoga. Zelo mi je bilo vseč, ko smo na sestanek prinesli hrano in stvari za pomoč tistim ljudem, ki trpijo zaradi potresa." Na zadnjem sestanku pa so se volčiči znašli v nevarnih naravnih pojavih. Naučili so se, kako se obnašati ob poplavi, potresu, požaru in hudi nevihti.

Tako, na kratko, se je krdelo v tem polletju zabavalo in učilo. Sedaj pa nestrpno pričakujemo, da bodo naši mladiči obljubili!

LOV NA TREH LOVIŠČIH

 V iz krdela Sambhur

OPICE BANDAR-LOG SO KRDELU SAMBHUR UKRADLE MOJSTRSKE BESEDE!

Čil je džungelskim prebivalcem povedal, da so jih raztresle po vsej džungli, predvsem v nižini pri reki Vejngangi, na Sionijskih hribih in pri Skali miru. Če so si goriški volčiči in volkuljice želeli spet pridobiti mojstrske besede, so se morali razdeliti. Tako se je krdelo 28. novembra razdelilo na tri skupine in se podalo na lov na različna lovišča.

Kaj so tam počeli?

Mestni volčiči in volkuljice so nam o dogodku pripovedovali tako: »Mi smo se zbrali v lovišču ob reki Vejngangi. Akela nam je sporočila, da so opice bandar-log ukradle mojstrske besede po džungli. Našli smo jih po drevesih, v grmovju ... Nato smo se lotili izdelovati adventne koledarje z rolicami WC papirja. Za vsak dan smo dobili naloge in ob dopolnitvi naloge nas je čakala nagrada. Med delom sta nas zmotili opici bandar-log, ki sta nam ponovno ukradli

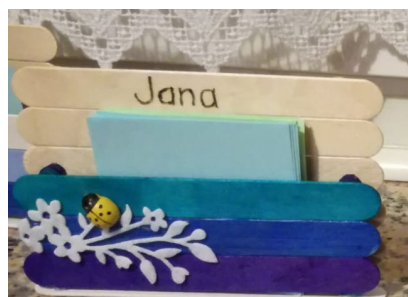
mojstrske besede. S kačjim plesom smo ju omamili in ju tako premagali.

Na koncu smo še poslušali pripoved starih volkov o tem, kako so džungelski prijatelji odšli do Mrzlih brlogov in rešili Mavglija izpod rok opičjega ljudstva.»

Volčiči, ki so se podali na VRH Sionijskih hribov, so priznali: »Na začetku so nas opice močno prestrašile. Spopad z njimi je bil zelo vnet, saj so opice zagrizeno branile mojstrske besede. Volčiči pa smo prebrisani; dobro poznamo pravila džungle in vse trike! Opice se bojijo kače Kaa! S sikanjem in oponašanjem Kaainega plesa smo prelisčili in pregnali neukrotljive opice. Nato smo izdelali tudi svoje adventne koledarje, v katere smo za vsak dan dobili različno nalogo in nagradno sladkarijo.«

Pogumna mladiča z desnega brega reke Vejngange pa sta poročala: »Zbrali smo se pri skali miru, na drugi strani reke Vejngange, v kraju, ki mu Mavglijevo ljudstvo pravi Števerjan. Izdelovali smo adventni koledar, ko so nas napadle opice. Čeprav smo bili le trije, smo pregnali opice bandar-log in na tak način branili mojstrske besede.«

Mladič Aleksander pa je še dodal: »Hvaležen sem, da smo imeli sestanek tako blizu doma.«

SVETI MIKLAVŽ LETOS NI POZABIL NA DŽUNGLO

 VV iz krdela Sambhur

DŽUNGLA, 2 VEČERA PRED ZADNJO NOVO LUNO V LETU

(Čil pojasnjuje, da je Mesuin koledar kazal:
12. 12. 2020)

Danes smo se volčiči krdela Sambhur zbrali pri brlogu in dobili pismo sv. Miklavža. Ja, tudi mi nismo vedeli, da sveti Miklavž obišče tudi prebivalce džungle, sam pa nam je v pismu priznal, da njegov pogled z nebes seže tudi do najbolj skritih koticov v džungli.

Pismo je bilo zelo dolgo. Pohvalil nas je, a nas tudi malo grajal. Na koncu pa smo mu morali obljubiti, da bomo bolj pridni in da se bomo bolj potrudili pri dobrih delih (in si jih seveda tudi zapisovali ter listke skrbno prinašali na srečanja). Šele ko smo mu vsi dali svojo volčičevsko besedo, smo lahko nadaljevali z branjem.

Sveti Miklavž nam je pripravil lov na zaklad! Sledili smo zemljevidu, se potepali po celi džungli in iskali naslednje namige. Nazadnje smo končno prišli do darila. Prejeli smo pisalo in listke za dobra dela, ki jih bomo postavili doma na vidno mesto, da nas bodo spominjali, da volčič vsak dan naredi vsaj eno dobro delo (in ga zapiše na listek).

Ko smo se vrnili v brlog, smo prebrali dobra dela in tako nahranili našo kačo Kaa. Sledila sta igra in pisanje tega članka.

ZAČETEK SKAVTSKEGA LETA V GORICI

 Samozavestna puma

V SOBOTO, 10. 10. 2020, SMO IMELI SKAVTI ZAČETEK LETA V ŽIVO.

Zbrali smo se ob treh v župnišću v Štandrežu. Ko smo vsi opravili potrebne protokole, ki jih zahteva trenutno epidemiološko stanje, smo se zbrali v zboru in zapeli Skavtsko pesem. Nato je sledil prestop najstarejših članov vej. Pri tem so nas spremljali, seveda preko spleta, tudi člani, ki se zaradi karantene niso smeli fizično udeležiti srečanja. To je veljalo tudi za našo načelnico Niko Cotič, ki nam je poslala pozdrav preko videoposnetka. Srečanje je zato potekalo pod vodstvom ostalih voditeljev, Andreja, Lucije, Andrejke, Chiare, Jerneja in Simona Petra. Sledila je maša, ki jo je daroval domači župnik g. Karlo Bolčina, ki je poudaril, da je v tem izrednem stanju odgovornost ključnega pomena, da se čim prej povrnemo v normalnost. Odgovornost so nam zelo dobro predstavili voditelji, ki so jo primerjali štirim rezinam sira z luknjami, ki so pomenile maske, umivanje rok, brise in medsebojno razdaljo. Posamezna rezina ni neprepustna, ampak če jih postavimo eno nad drugo, se luknje prekrijejo. Nato smo iz časopisa naredili žogice in poskusili z njimi prebiti vse štiri plasti. Nobenemu ni uspelo, kar je vsem prineslo vsaj kanček upanja, da če se bomo ravnali po predpisih, bo koronavirus le še grd spomin. Ob zaključku smo se poslovili z željo, da se ponovno srečamo na sestankih.

SREČANJE 25. OKTOBRA 2020,

KLAN GORICA

 Radostna puma

25. OKTOBRA 2020 SMO SE KLANOVCI IZ GORICE ZBRALI NA PLEŠIVEM, DA BI SE VSI SKUPAJ SREČALI V ŽIVO.

Med celodnevni izletom smo se posvetili še predvsem listini in načrtovanju novega skavtskega leta. Pri planiranju sestankov in raznih dejavnosti smo sledili idealom, za katere smo se obvezali s podpisom listine. Odločili smo se, da bomo med tem skavtskim letom bolj pozorni na število prisotnosti in gojenje skupnosti. Zaradi epidemioloških predpisov je bilo to toliko bolj zahtevno v prejšnjem skavtskem letu. Med hojo smo vsak pri sebi razmislili o svoji točki na skavtski poti, o svojem odnosu do vere in do skupnosti. Ustvarili smo miselni vzorec, kateremu smo sledili na naslednjih sestankih, da smo lažje izbrali temo letošnjega poglavja.

Pri cerkvi sv. Jurija v Bračanu smo pokosili in dokončali predviden program. Skuhali smo čaj iz zelišč, ki smo jih nabrali po poti in na travniku pred cerkvijo. Ko se nam je pridružil še noviciat, smo imeli sv. mašo, ki jo je daroval generalni vikar koprške škofije Slavko Rebec.

Srečanje smo uradno zaključili po mašnem obredu s sprejemom noviciata. Zaradi predvidenih zdravstvenih predpisov je srečanje potekalo v posebni obliki. Prav zaradi izredne situacije smo srečanje v živo zelo cenili, saj smo vedeli, da se med skavtskim letom verjetno ne bomo imeli možnosti srečevati tako pogosto.

POSVET ČETE

 Samozavestna puma

V SOBOTO, 31. OKTOBRA, SMO IMELI GORIŠKI IZVIDNIKI POSVET ČETE, NA KATEREM SO NOVI ČLANI DOBILI SVOJ VOD IN NA KATEREM JE POTEKAL OBRED IMENOVANJA VODNIKOV IN PODVODNIKOV.

Zbrali smo se ob treh na skavtskem sedežu v Gorici. Sestanek smo začeli z zborom in nadaljevali z igro. Vodniki vseh vodov smo se postavili vsak v svoj kot igrišča, za nami pa so voditelji postavili pet pisem. Vsako pismo je bilo naslovljeno z imenom enega od izvidnikov in vodnic ter je vsebovalo del risbe živali, ki predstavlja vod. Ostali člani čete so se prosto premikali po igrišču in opravljali naloge, ki smo jim jih postavljali vodniki. Če so nalogo pravilno opravili, so lahko pogledali, če se za nami skriva kuverta z njihovim imenom. Če ustrezne kuverte ni bilo, so iskalno akcijo nadaljevali pri drugem

vodniku na drugi postojanki. Postopoma so vsi odkrili, h kateremu vodu spadajo, tako da so kuverte odprli in z drugimi člani voda sestavili sliko živali, ki predstavlja njihov vod. Bistvo igre je bilo odkriti, kateremu vodu se bodo pridružili novinci.

Ko so vsi člani našli svoj vod, se je začel obred imenovanja vodnikov in podvodnikov. Pritekli smo v zbor in po klicih vodov začeli slovesni trenutek s Skavtsko pesmijo. Vodstvo je nato poklicalo vodnika in podvodnika vsakega voda in jima izročilo trakce, ki ju zaznamujejo. Obred smo zaključili s posebno molitvijo, ki je namenjena vsem vodnikom, da bi uspešno vodili posamezne vode. Po krajšem sestanku vodnikov z voditelji smo se v vodu zmenili za urnike sestankov, za zaključek pa smo imeli še krajši bans in igro.

ČETA KRAŠKEGA STEGA

 lisica Petra, Vestni kondor

ČETA KRAŠKEGA STEGA ŠTEJE OD ZAČETKA SKAVTSKEGA LETA DVA VODA VEČ! Pandam, Srnam, Jelenom, Galebom in Kondorjem so se namreč novembra pridružile še Lisice in Pingvini. Devinski del naše čete je bil namreč iz leta v leto številčnejši, zato je bilo neizogibno, da bi se iz dveh tradicionalnih vodov razvila še dva nova. Voda sta bila uradno ustanovljena v soboto, 7. novembra, med svetom čete na Kohišču. O prvih vtisih in občutkih smo vprašali vodnika novih vodov, Petro in Marca.

Na prvem sestanku so nam voditeljice povedale, da se bo vod Galebov delil na dva voda. Vse smo bile na začetku zaskrbljene. Voditeljice so nas razdelile na skupine, da bi se med seboj bolje spoznale in dogovorile o ločitvi. Naš vod se je odločil, da pusti drugemu vodu ime Galebi in sebi spremeni ime. Nekatere smo predlagale, da se bi imenovala Lisice. To ime smo izbrale, ker so bile pred leti mame treh članic našega voda v vodu Lisic, ki je pred leti deloval v Križu. Tudi drugima dvema članicama voda je bilo to ime všeč. Na prvem svetu čete smo se kot vod malo iskale, ker je bilo polno novosti in nismo še nikoli sodelovale skupaj. V vodu se zdaj vse trudimo, da smo vključene v delo in si delimo skupinska dela ter si pomagamo. Kot v vsakem vodu se vse ne strinjajo z vsem, ampak se trudimo, da pride vsaka beseda v poštev.

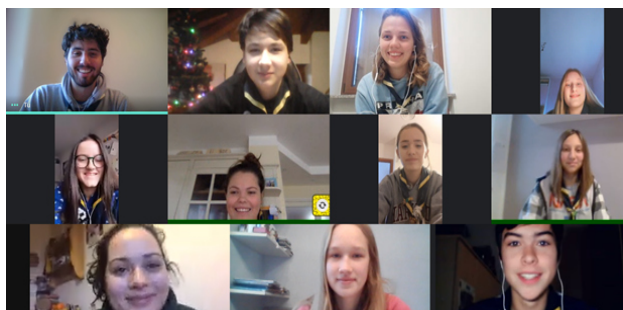
ŽE NA TABORU SO NAS VODITELJI RAZDELILI V DVA VODA ZARADI PREVELIKEGA ŠTEVILA ČLANOV, SAJ NAS JE BIL V VODU KAR 13. K temu so pripomogla tudi nova pravila proti širjenju novega koronavirusa, ki so narekovala, naj bodo na taboru skupine manjše. Potihem smo upali, da bo ta sprememba trajala le do konca tabora, ker pa smo vedeli, da nas je za en vod preveč, smo pričakovali, da bomo delitev obdržali. Prvi sestanki v skavtskem letu 2020/21 so bili namenjeni razdelitvi vodov, zato smo že ugotovili, da bo nastal nov vod. Na sestanku pred svetom čete smo se zmenili, kdo bo prestopil v nov vod in kdo bo ostal pri Kondorjih, dokončno pa smo se dogovorili na sestanku v četrtek, 5. novembra, ko smo določili ime novega voda, klic in funkcije. Na svetu čete v soboto, 7. novembra, je vsak vod prejel trakce s svojimi barvami voda, takrat pa smo tudi uradno ustanovili vod Pingvinov.

ŠOLA ZA VODNIKE

 Kondor Matej

V NEDELJO, 8. 11. 2020, SMO SE VSI VODNIKI IN PODVODNIKI KRAŠKEGA, GORIŠKEGA IN TRŽAŠKEGA STEGA SREČALI V GORICI NA SEDEŽU GORIŠKEGA STEGA. Naša enodnevna šola za vodnike se je začela ob 9. uri in je trajala do poznih popoldanskih ur (17. ure). Dopoldne smo imeli nekaj skupinskih ali samostojnih iger, pri katerih smo se učili, kako postati dober in pravičen vodnik ali podvodnik, ali kako delati in biti v vodu. Najbolj mi je bila vseč skupinska igra, pri kateri smo morali z različnimi materiali, ki so nam jih dali voditelji, zaščititi jajce. Ko smo ga zaščitili, smo ga vrgli z nekega še kar visokega okna in nato smo si ogledali, katero je še celo. Ugotovili smo, da se je razbilo samo eno jajce in še to se je zgodilo, še preden so ga vrgli skozi okno. Nato smo imeli kosilo in še prosti čas za sprostitev, med katerim so nekateri peli, drugi govorili in tretji igrali z žogo (vse to je bilo seveda narejeno v spoštovanju covid pravil). Po kosilu pa smo imeli predavanja, na katerih smo se poglobili v znanja, ki smo jih pridobili zjutraj, in o njih debatirali. Ugotovili smo pomen funkcij v vodih, organizacije dela in dobrih odnosov v vodu. Ko smo zaključili s pogovorom, smo v skupinah dokončali pripravo na mašo. Nato je prišel župnik Karlo Bolčina in daroval mašo, po njej pa smo se polni novega znanja, zagona in prijetnih občutkov, ki nam jih je dala ta izkušnja, odpravili domov.

SPLETNI ORIENTACIJSKI TEK

 Zagriseni gams

SESTANEK V SOBOTO, 5. DECEMBRA, JE BIL NEKOLIKO DRUGAČEN. ZBRALI SMO SE OB 16.30, ŽAL PO ZOOMU. Ko smo preko spleta vstopili, nismo še vedeli, kaj nas čaka. Prepričani smo bili, da bo srečanje nenavadno, saj so bila prejšnja v živo.

Počakali smo še zamudnike in po desetih minutah začeli z molitvijo. Voditelji so nas razdelili po manjših virtualnih sobah. Povedali so nam, da današnja aktivnost bo spletni orienteering, sestavljen iz raznih izzivov. Cilj je bil rešiti vse in najti skupno rdečo nit, s katero so bile rešitve posameznih spretnostnih vaj logično povezane. Igra je potekala tako, da smo po vsakem rešenem rebusu ali križanki morali vnesti odgovor v virtualno aplikacijo "what3words". Ta nas je preko Google Zemljevidov popeljala v neko drugo mesto. Odpeljali smo se iz domačega ekrana v London, Mafeking in naposled na goriški skavtski sedež. Na koncu pa smo ugotovili, da so vsa ta mesta sestavljala Baden-Powellovo življenje.

Mislil, da je ta vrsta sestanka bila marsikomu všeč, ker smo lahko tudi aktivno sodelovali. Tekmovanje so nepričakovano zmagale pume, sledili smo gamsi in navsezadnje sove, bobri in lisice. Sestanek smo kot vedno zaključili z molitvijo in se nato poslovili.

ORIENTIRING PRI SV. IVANU

 Spontana vidra

V VODU VIDER SMO SI LETOS ZA PODVIG IZBRALE ORIENTIRING. Pripravile smo nekaj točk v okolici našega sedeža, merile kote in razdaljo med njimi. Pripravile smo tudi skromno nagrado za prvo mesto.

V soboto, 12. decembra, popoldne smo se zbrali vsi vodi tržaške čete v sedežu pri Sv. Ivanu. Kot vedno smo začeli z glavnim zborom in molitvijo, nato pa smo razložili pravila igre, in sicer:

- igrale so tri skupine (vsako skupino je sestavljal en vod)
- vsako skupino je spremljal en voditelj, ena voditeljica je spremljala tudi nas
- vsak vod je dobil zemljevid, kompas in kotomer, posredovale smo jim tudi stopinje in razdaljo do prve točke
- vodi si med sabo niso smeli pomagati

Po končani razlagi pravil so vodi izračunali prvi azimut in igra se je začela. Imeli so 5 postojank, od katerih je bila ena živa postojanka. Tukaj so morali dokazati, da obvladajo vozle in znajo pravilno ukrepati ob primeru poškodbe. Ob približno 17:00, ko je na cilj prišla še zadnja skupina, se je igra končala. Ponovno smo se zbrali v zboru in razglasili zmagovalce. Lestvica je sledeča:

1.ORLI

2.KONJI

3.ZEBRE

Igra je bila po mnenju večine zanimiva, vesela in zabavna, zato lahko sklepamo, da je bil naš podvig uspešen. Menimo, da je bila igra tudi vzgojna, kajti novinci so se naučili vozlov in seveda izračuna azimuta. Poleg tega je bila to priložnost, da so se člani vodov med seboj še bolj povezali.

LMB ALI ČOKOLADA?

 IV Kraškega stega

V SOBOTO, 19. DECEMBRA, SMO IMELI IZVIDNIKI IN VODNICE DUHOVNO OBNOVO NA TEMO LUČI MIRU IZ BETLEHEMA. Letošnja duhovna obnova je bila precej drugačna od prejšnjih let. Letos nismo le sedeli v krogu in poslušali duhovnika, ampak smo imeli pravo aktivnost na temo bližine.

Sestanek smo začeli povsem navadno, nato pa so nam voditelji prebrali letošnjo poslanico LMB, ki je šla kar po enem ušesu v glavo, tam počakala par sekund in šla hitro po drugem ušesu ven. Voditelji so nam zatem zavezali oči in vsakemu izmed nas povedali besedo iz poslanice. Potem ko sem razumel, da je bila v poslanici prisotna tudi beseda "bližina", sem se z masko na očeh odpravil na pot. Cilj igre je bil ta, da v tišini hodimo po prostoru in iščemo bližino druge osebe. Ko sem začutil korake drugega izvidnika, sem potihoma rekel "bližina". Ko sem po mnogih poskusih končno zaslišal isto besedo iz ust bližnjega, se je končno zame igra končala.

Z drugo aktivnostjo smo preverjali koliko časa zdrži plamen, če si ga v krogu podajamo od vžigalice do vžigalice. IV še sedaj ne vemo, če je imela ta igra kakšen duhovni pomen, ali so voditelji le preverjali, kdo si upa opeči vse prste, saj smo dognali, da težko ugasneš vžigalico, če nosiš zaščitno masko. Preden ti namreč uspe sneti masko, so že prsti primerno spečeni, da jih lahko poješ za malico.

Sledila je igra, ki jo vsi dobro poznamo: napad na svečo, ki pa je vsebovala nekatere nove elemente. Pri tej aktivnosti smo se razdelili v dve skupini, ena skupina je bila sestavljena samo iz fantov, druga pa samo iz deklet. No, kdo mislite, da je zmagal? Seveda smo to bili fanti, ki se brez strahu plazimo tudi po blatu.

Po vseh aktivnostih smo se zbrali v krogu. Voditelji so nam razdelili sveče, mi pa smo čakali, da smo od prijatelja prejeli plamen in smo ga nato podali naprej. Preden je vsak podal plamen drugi osebi, je povedal, za

koga prižiga svojo svečo. Ko smo sklenili krog, smo se pogovarjali o tem, kako se počutimo, kaj najbolj pogrešamo od življenja pred covidom in kako lahko v tem času začutimo in obdržimo bližino najdražjih.

Po pogovoru so nam voditelji še enkrat prebrali poslanico, ki se je tokrat že malce več časa zadržala v moji glavi, ampak ne prav preveč časa, saj nam je po končanem pogovoru voditeljica razdelila čokolatine in sem takrat moral misliti, če bi raje temno ali mlečno čokolado.

GORIŠKI SKAVTI SMO SE ODLOČILI, DA BOMO LETOS PRAZNOVALI NAŠO BOŽIČNICO 20. DECEMBRA.

Žal zaradi omejitev nismo morali organizirati tradicionalnega božičnega kosila, zato smo se odločili za bolj alternantiven program. Po kosilu smo se namreč zbrali na Vrhcu Sv. Mihaela in se napotili na Brestovec. Tam smo se nastanili v zunanosti lovske kočice, najprej zmolili in nato začeli z božičnim programom. Skupina, ki je bila odgovorna za program, je najprej predlagala, da se naučimo novo pesem. Pri tem pa gre posebna zahvala našemu bivšemu klanovcu Petru Sobanu, ki nam je zapustil čisto novo bogato pesmarico. Ko nam je končno po številnih ne zelo uglašanih poskusih uspelo se naučiti pesem, smo se preizkusili v igri, ki jo je organizirala skupina, odgovorna za to. Klan se je razdelil na tri tabore. V prvem delu igre so nam odgovorni dali koren neke skupine besed: skupina, ki bi napisala čim več besed, pa bi dobila točko. Kdor je v prvem delu igre izgubil, je moral izbrati prostovoljca, ki je moral v naslednjem delu mimirati nek znan rek. Skupina, ki je uganila rek, je dobila še dodatno točko. Igro smo ponovili kar nekajkrat in se pri tem zelo zabavali. Sledil je še skeč, ki pa je bil improviziranega značaja. Na oder so namreč povabili našega novega klanovca Ivana, ki je

znan po svojih duhovitih izjavah, in mu naredili intervju. Čeprav je bil skeč improviziran, smo se vsi zelo smejali. S tem pa se je tudi zaključil naš božični program. Za konec pa so nam voditelji še priskrbeli majhno darilce. Nato smo še zmolili in pri tem se tudi zahvalili voditeljem, ki so bili v teh težkih časih vedno zelo prisotni in so, čeprav na daljavo, skušali obdržati skavtski duh in skupnost klana.

RAVNOKAR SMO ZA SABO PUSTILI POSEBNO LETO. Prišlo je do pandemije koronavirusa, zaradi katere smo se morali odpovedati marsikateremu srečanju v živo. Zaradi tega je na žalost odpadlo tudi težko pričakovano zimovanje višjega voda. V enem izmed naših spletnih srečanj nas je vsekakor večina izrazila željo, da bi vsakoletno zimovanje nadomestili z daljšim videosrečanjem. Voditelji so se potrudili in nam pripravili prav posebno srečanje, ki je potekalo v ponedeljek, 28. decembra, od 10.30 do 12. ure. Sestanek smo kot običajno začeli z molitvijo, ki ji je sledila zanimiva dejavnost.

Skrivnostni ugrabitelj je ugrabil naši voditeljici, Chiaro in Ivano, in vsako zaklenil v eno sobo. Sam Hercule Poirot nas je prosil za pomoč, da bi se lahko obe vrnili živi in zdravi domov, saj so se v sobi skrivale razne pasti. Obe sta nam s telefonom kazali prostor, kjer sta bili zaprti, mi pa smo jima skušali svetovati, kam naj pogledata, da najdeta ključ, odkleneta vrata in zbežita. Sledili smo vrsti namigov, ki so nas nazadnje vendarle pripeljali do pravega ključa, in obe voditeljici sta lahko tako brez težav zbežali.

V nadaljevanju sestanka smo se pogovorili o stanju raznih vodov. Povedali smo na primer, katere so največje težave, kako napredujejo podvigi in podobno, voditelji pa so nam dali koristne napotke za reševanje problemov in za nadaljevanje skavtskega leta. Srečanje smo nazadnje zaključili z molitvijo.

LOV NA ZAKLAD

 Izvidniki in vodnice Kraške čete,
panda Jasmina

KER JE BILO V SOBOTO, 9. JANUARJA, GIBANJE DOVOLJENO LE ZNOTRAJ OBČINE IN SE ZATO MARIKATERI IZVIDNIK ALI VODNICA NE BI MOGEL UDELEŽITI SOBOTNEGA SESTANKA, JE VODSTVO ČETE KRAŠKEGA STEGA ORGANIZIRALO PRAV POSEBNO DEJAVNOST.

Šlo je za igro, ki jo je lahko igral vsak v svoji vasi. Izvidniki in vodnice so nekaj dni pred dejavnostjo dobili sporočilo, da morajo do sobote sporočiti, če bi radi sodelovali, in prijaviti svojo ekipo. K sodelovanju so lahko prijavili tudi družinske člane in prijatelje, ki stanujejo v isti občini, seveda. Prijavilo se je kar deset ekip, ki so vsaka zase raziskovale Bazovico, Devin, Križ, Nabrežino, Prosek, Repen, Trebče in Zgonik.

Prijavljeni so v soboto prejeli obvestilo, da se je zgodil umor, kriminalistična policija, ki so jo sestavljali Zanesljivi Direktor uprave kriminalistične policije, Poprčkasti General in Presenetljivo-odločni General, pa je iskala mlade detektive, ki bi pomagali pri iskanju morilca. Vedelo se je le, da je hudobni Prosekan ubil nedolžnega Kržana. Moramo sicer povedati, da se v naši četi radi igramo morilec, pri tej igri pa pri nas tudi pogosto nastopata zgoraj omenjeni osebi, zato nas je tak začetek samo še bolj navdušil.

Odpravili smo se na pot. Nadeti smo si morali masko, da nas sovražnik ne bi prepoznal, in razkužilo, da bi z nerazkuženimi rokami slučajno ne pokvarili dokazov, ki jih je morilec pustil na kraju zločina. Vodstvo nam je poslalo seznam krajev, ki smo jih morali obiskati, se tam fotografirati in fotografijo

poslati voditeljem. Na seznamu je bilo petdeset predmetov, krajev ali stavb, ki jih lahko najdemo v vsaki vasi, le najbolj natančni med nami pa so lahko našli vse in si tako zagotovili naziv najboljšega detektiva.

Fotografirati smo se morali z rumeno lučjo na semaforju, pred cerkvijo, z župnikom, pod klopco, z rumenim avtom, na kmetiji ... celo ptička na drevesu in črn avto na križišču smo morali ujeti v svoj objektiv!

Boj je bil kar izenačen, nazadnje pa so bile izbrane za najboljše detektivke Alexia, Nika, Jadranka in Veronika iz Nabrežine, ki so tesno premagale drugouvrščene Devinčane, ki so tekmovali v postavi Matej, Mattia, Niko in Luka. Na tretje mesto pa so se uvrstili Julija, Nicole, Fabijan in Doris, ki so svojo detektivsko akcijo opravljali v Zgoniku. Kriminalistična policija je sicer čestitala vsem sodelujočim in se jim zahvalila za pomoč. Kljub uspešni akciji pa morilca še iščejo, upamo, da bodo imeli več sreče prihodnjič!

9. JANUARJA 2021 SMO SE UDELEŽILI LOVA NA ZAKLAD.

Našo skupino so sestavljali Robert, Malina, Lejla, Jasmina in prijateljica Letizia. Ker smo lahko izbrali, kje bomo sodelovali, smo se odločili za Bazovico, saj tam živi Letizia in Jasmina, ki poznata dobro vas. Ostali pa smo jo spoznali bolje. Lepo je bilo to, da smo lahko povabili k sodelovanju tudi svoje prijatelje, ki niso skavti. Kljub vremenu, ki ni bilo najboljše, smo se zabavali in na žalost tudi zmrznili.

VEDNO MODRO

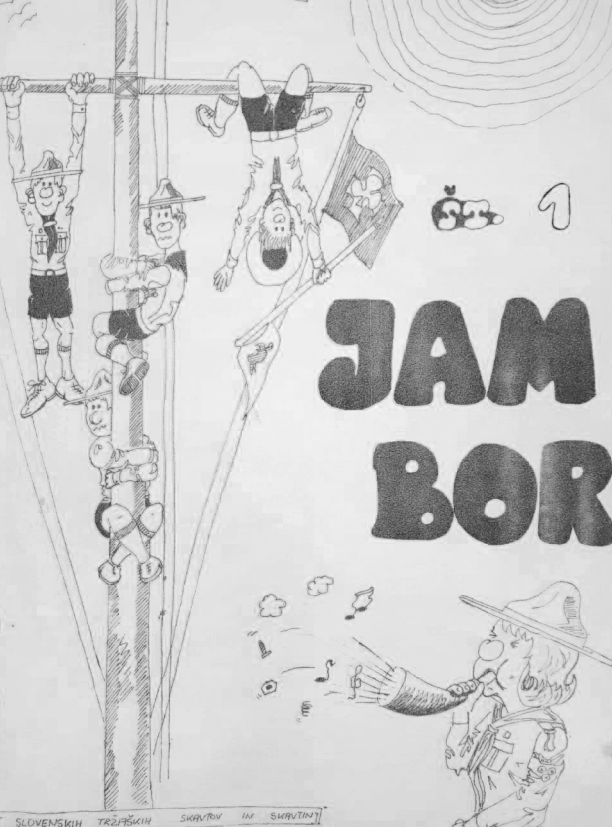

50 LET JAMBORA – SKAVTSKEGA LISTA

 Marljivi srnjak

PRVA ŠTEVILKA JAMBORA – SKAVTSKEGA LISTA, JE PRIŠLA V ROKE TEDANJIM SKAVTOM IN SKAVTINJAM V TRSTU DALJNEGA NOVEMBRA LETA 1971. Letos jeseni bomo torej praznovali zelo okroglo obletnico tega glasila, ki je več ali manj redno spremljal skavtsko dogajanje v naših krajih. 50 let ni kratka doba, še posebno za neko glasilo, ki nagovarja mlade ljudi, ki se preko izobraževanja in življenja na »skavtski« način pripravljajo na izzive, ki jim jih bo navrgla bodočnost. Svet se je v zadnjih petdesetih letih tudi krepko spremenil. Človek se verjetno ni kdovekaj spremenil, saj kdor se zanima za zgodovino, z lahkoto opazi, da smo

si današnji ljudje izredno podobni (v psihološkem in miselnem smislu) tistim, ki so živeli pred nami. Tehnologija, ki spremlja človeka, odkar se je skobacal iz jame, pa je izredno spremenila način, kako na tem minljivem svetu živimo ... Ni pa tu kraj, da bi filozofirali o človeštvu in o njegovih večnih življenjskih vprašanjih, a me je malo zaneslo, ko sem prelistal prvo številko Jambora, ki je bila razmnožena na ciklostilu v ul. Risorta 3, kjer je tudi uredništvo glasila do današnjih dni. Marsikdo od mlajših skavtov sploh ne pozna tiska s ciklostilom in si niti ne predstavlja, koliko ročnega dela in spretnosti je zahteval v sedemdesetih letih tak način tiska. Prvih 13 letnikov Jambora so nadobudni tržaški skavti tiskali le s pomočjo ciklostila (če je morda zmanjkala elektrika, se je lahko stroj zaganjal tudi ročno, le paziti je bilo treba, da ne bi raztrgali matrice, ki je bila izredno občutljiva in tanka). Mnogo let so skavti tiskali Jambor tudi v prostorih Slovenske prosvete v centru Trsta v ul. Donizetti 3, kjer jim je Prosveta prijazno nudila svoj ciklostil za razmnoževanje skavtskega glasila. Naj spomnim, da so bili v sedemdesetih letih prejšnjega stoletja slovenski tržaški skavti in slovenske tržaške skavtinje dve ločeni organizaciji, prihajalo je do združevanj in celo do deželne združitve vseh slovenskih skavtov (nastajala je SZSO skupaj z Goričani in Goričankami). Dr. Jože Prešeren, ustanovitelj tržaških skavtinj, je društvo STS uradno vpisal in so zato Slovenske tržaške skavtinje tudi »uradni« lastnik skavtskega glasila, ki so ga naknadno registrirali na tržaškem sodišču dne 5. decembra 1980 z zaporedno številko 582 – od tedaj mora imeti Jambor tudi odgovornega urednika, ki je vpisan v italijansko novinarsko zbornico (ital. »ordine dei giornalisti«). Leta 1984 so skavti s pomočjo mnogih dobrotnikov (bodisi ustanov kot posameznikov ali podjetji) kupili novi razmnoževalni stroj offset, s katerim so nekoliko zmanjšali format Jambora (od tedaj se je tiskal na papirju velikosti A4), a odločno povečali kvaliteto tiska. Jambor pa so še vedno tipkali na navadne tipkarske stroje, čeprav so bile matrice za offset različne in se je lahko strani pripravljalo kar na papirnatih listih, ki jih je nato poseben stroj pretvoril v matrice (s ciklostilom so pridne tipkarice

ZGODOVINA

tipkale direktno na matrice, ki so bile izredno občutljive, tako da so se večkrat raztrgale in je bilo treba vse spet na novo pretipkati). Nova tehnološka revolucija se je pri skavtskem glasilu zgodila leta 1986, saj smo takrat začeli uporabljati računalnik pri sestavljanju in urejanju Jambora. Pionirsko delo, saj smo računalniško tipkanje izpolnjevali z določenimi ročnimi dopolnili. Uredništvo je delovalo bodisi pri zbiranju gradiva kot pri impaginaciji in tiskanju lista. Marsikdo se še spominja, kako je Visoki jastreb na trgu Oberdan, ko se je zaključil šolski urnik, najrazličnejše skavte prepričeval, da bi sodelovali pri Jamboru z najrazličnejšimi članki in prispevki in tudi s konkretnim delom, ko je bilo treba glasilo skupaj ročno »speti« s sponkami. Jambor je tedaj izhajal tudi v nakladi 400 izvodov. Seveda takrat ni bilo niti prenosnih ali pametnih telefončkov, da sploh ne omenjam interneta. Zanimivi časi ...

Jambor je bil skavtski list, a je vedno sledil najrazličnejšim tematikam, saj je nastal in je vedno skušal prispevati k rasti vse skavtske organizacije na Tržaškem, spremljal je skavtsko življenje, a tudi najrazličnejše

premike v okolju in svetu in mišljenju ljudi, oblikoval in informiral je bralce, jih seznanjal z novostmi ipd., skratka skrbel je, da bi imeli člani skavtske organizacije primeren prostor, v katerem bi se lahko tudi sami izražali in oglašali. Jambor je doživljal svoje vzpone in padce, mnogo je bilo odvisno tudi od tistih, ki so skrbeli, da bi sploh izhajal. Izobrazil pa je res mnogo ljudi in je zdaj, po tolikih letih izhajanja, tudi dragocen pripomoček za vse tiste, ki se morda zanimajo za zgodovino in za utrip Slovencev pri nas, saj je v njem mnogo zanimivih člankov in prispevkov. Pravi utrip življenja mladih v petdesetih letih.

Teh nekaj vrstic je le spomin »starega skavta«, ki je bil še nepismen, ko je prvi Jambor obsijala luč sveta, ob njem pa je nato preživel mnogo svojih mladostniških uric, ki so pustile neizbrisen spomin

... Z upanjem, da bi Jambor še vedno zvesto spremljal delovanje tako pomembne organizacije, kot je skavtska.

B. P.

"OPAZOVATI PŠENIČNO POLJE IN OB TEM ZAČUTITI VONJ PO PRAVKAR PEČENEM KRUHU."

 Vodilna zebra

V DNEH 3. IN 4. OKTOBRA 2020 SEM SE UDELEŽILA TABORNE ŠOLE ZA PRIPRAVNIKE (CAMPO FORMAZIONE TIROCINANTI) V KRAJU TORRATE (PN). Letošnja izvedba "Pillole di

CFT - Covid edition", kot smo jo pristrčno imenovali, je bila zaradi vseh znanih razlogov posebna. Razdelili so jo na dva dela: v živo in na spletu.

Tiste dni, ko smo se srečali v živo, smo govorili predvsem o vzgojnem odnosu med voditeljem in varovancem, o etapah formacije pripravnika. Razmišljali smo še o pomenu osebnih sanj, družbeni angažiranosti in o vzgojnem paktu organizacije AGESCI. Sledil je še del po spletu, na katerem smo se dotaknili bolj praktičnih tem, kot so enotno osebno napredovanje, osebni vzgojni načrt, organigram AGESCI in Sk.Vo.

Čeprav smo le manjši del celotnega programa izvedli v živo, se mi je slednji globoko vtisnil v spomin, bolj kot tisti del na spletu. Najbolj mi bo ostal stavek, ki sta ga načelnika Alessandro in Silvia izrekla o odnosu med voditeljem in varovancem: "Opazovati pšenično polje in ob tem začutiti vonj po pravkar pečenem kruhu." To je bila izjemno lepa prisposodba, da mora voditelj, čeprav ima pred seboj mladiča, videti v njem že človeka odhoda.

Drugi zelo prijeten trenutek je bil v jutru, namenjenem poslušanju pričevanj nekdanjih skavtov in neskavtov, kako so vodila skavtskega življenja vpeljali v svoja delovna mesta. Najbolj me je navdahnilo pričevanje gospe, katere največja želja je bila se odpraviti v misijone. Zaradi različnih težav se potem ni prijavila, je pa služila v domu za invalidne ljudi. Nekaj let kasneje je na poklicni poti dobila službo v podjetju, ki pomaga invalidnim osebam, da se vključijo v svet dela.

Čeprav se nisem udeležila nobene taborne šole prej, se mi zdi, da smo bili, vsaj iz pričevanj ostalih, za nekaj prikrajšani. S skupino smo se zelo dobro ujeli, vendar se zaradi premajhnega časa na razpolago nismo popolnoma živeli. Mislim, da so trpeli predvsem odnosi in možnost poglobljanja v posamezne teme. Vsekakor sem s pomočjo te taborne šole ugotovila, kaj zares pomeni biti voditelj, saj tega prvega leta služenja v veji kot pripravnik nisem doživela v polnosti. Na splošno je udeležba v meni še bolj utrdila željo, da nadaljujem po tej poti.

VIZIJA NOVEGA VODSTVA ZSKSS

 Nepogrešljiva sviščevka, Delavni grizli

KRMILO BARKE ZDRUŽENJA SLOVENSКИH KATOLIŠKIH SKAVTINJ IN SKAVTOV (ZSKSS) JE SEPTEMBRA PREVZELO NOVO VODSTVO. Do marca 2023 bosta načelnica in načelnik **Tjaša Sušin in Nejc Kurbus**. Skrbela bosta za vodenje organizacije, delo zaposlenih, usklajevanje dela na državni ravni in izpeljavo projektov.

»Želim si, da bi vsak voditelj čutil sapo in piš vetra, ki deluje blagodejno, ker smo skupaj. Trudila se bom, da bo steg še naprej (p)ostajal jedro našega Zdrženja, hkrati pa bo ogenj v naših ognjiščih močno žarel, naj bo vsako usposabljanje tisto, ki prižiga plamen navdušenja in opremlja mlade z znanjem, približuje mladim idejo skavtstva in željo po postati boljši.« (Tjaša Sušin, načelnica ZSKSS)

»Želim, da bi na skavtsko pot sreče in rasti

stopilo še več mladih, ki bi jih navdušeni, motivirani in usposobljeni voditelji spremljali na njihovi poti odrasčanja. Želim si, da bi mladi odrasli, prostovoljci v naši organizaciji, ki jim pravimo voditelji, ponosno stopali po svetu in pogumno prevzemali vloge, ki jim predstavljajo izziv in za katere so primerni.« (Necj Kurbus, načelnik ZSKSS)

Generalni duhovni asistent je **Janez Kobal**, župnik v Izoli. Pravi, da se bo še bolj posvečal področju vzgoje v Združenju in skrbel za povezanost ZSKSS s Cerkvijo na Slovenskem.

Poverjenika za voditelje sta postala **Nastja Bojc in Luka Mehle**. Poverjenišstvo za voditelje podpira voditelje na vseh ravneh ter skrbi za njihovo osebno napredovanje in duhovno rast. Aktivno sodeluje pri izvajanju in posodabljanju usposabljanj ter spremlja in koordinira delovanje ognjišč (območij) in lokalnih enot.

Mirjam Tolar in Miha Ivanetič sta postala poverjenika za vzgojo. Skrbita za kakovostno izvajanje skavtske vzgoje v ZSKSS, katere rezultat je vedno pristen, odgovoren in zdrav

človek, kristjan in državljani.

Poverjenica za zagovorništvo je postala **Hana Lobnik**. Skrbela bo za pozitivno podobo organizacije, za dobre odnose z drugimi mladinskimi organizacijami in društvi, mednarodnimi skavtskimi organizacijami ter zastopala interese Združenja v odnosu do krovne organizacije WAGGGS. Skrbela bo za promocijo skavtstva in usposabljanje voditeljev na mednarodni ravni.

Nadzorni odbor sestavljajo **Klemen Šauperl, Luka Novak in Matej Babič**, Častno razsodišče pa **Eva Trivunović, Luka Tul in Bernard Kreč**.

Čeprav so vetrovi prinesli nevihtno vreme (koronavirus) in smo se slovenski skavti za nekaj časa preselili pred ekrane, v avtomobile polne hrane za lačne in pod skafandre v domovih za ostarele in bolnišnicah, še naprej pogumno plujemo. Saj veste, skavti so pač tisti – srečni in zdravi mladi, ki na svežem zraku zrejo daleč in še dlje. Za oblaki že slutimo sonce in komaj čakamo, da se vidimo v živo.

SKAVTSKA POT VODITELJA V ZSKSS

 Vsestranski games

V ZDRUŽENJU SLOVENSKE KATOLIŠKE SKAVTINJE IN SKAVTOV JE V PRETEKLIH LETIH PRIŠLO KAR DO NEKAJ VELIKIH SPREMENB - IZ REGIJ SMO DOBILI OGNJIŠČA, PRENOVILI SMO SKAVTSKO VZGOJO, ZAČELI Z NAČRTOVANJEM IN GRADNJO SKAVTSKE HIŠE ITD. Naše Združenje raste, pridobiva na številčnosti in letih (lani smo praznovali 30. obletnico ustanovitve), zato je prav, da se spreminjamo in izboljšujemo, da bomo lahko našim skavtinjam in skavtom dali izkušnjo najboljšega skavtstva.

Eno izmed področij, ki smo ga oz. ga še prenavljamo, so tudi usposabljanja in osebno napredovanje voditeljev. S spremenjenim sistemom usposabljanj in osebnega napredovanja želimo našim voditeljem ponuditi možnosti, da postanejo dobri voditelji in vzorniki otrokom, ki so jim zaupani. Vendar pa se pot osebnega napredovanja začne že veliko prej, preden skavt postane voditelj.

Usposabljanje v ZSKSS kot najširši pojem zajema 3 področja:

- 1. Usposabljanja članov**
- 2. Usposabljanja voditeljev**
- 3. Modularna usposabljanja**

S kakovostnim izvajanjem skavtske vzgoje skrbimo, da naši člani osebno rastejo in postanejo pristni, samostojni, odgovorni in zdravi ljudje, kristjani, državljani. Naj bo to igra in hodi pri bobrih, pleni in skupnost pri volčicah, veščine in tabori v četi, služenje in pot pri popotnikih. Na tej poti imajo ob sebi voditelje in prijatelje, ki jih spremljajo in vzpodbujajo, kadar potrebujejo oporo in besedo vzpodbude. Ko član postane voditelj, se njegova rast ne konča, ravno nasprotno.

Voditeljstvo se začne, ko se skavt/skavtinja odloči za voditeljsko pot, s čimer prevzame tudi odgovornost za svoje osebno napredovanje.

Z začetkom voditeljske poti se udeleži osnovnega usposabljanja Skavtska vzgoja, kjer se seznani s temeljnimi odločitvami Združenja, jih vzame za svoje in si pridobi potrebno znanje, da lahko nastopi v vlogi skavtskega voditelja.

Po Skavtski vzgoji se voditelj odloči, na katerem področju bi rad deloval – kot voditelj veje, vodja ali trener. Glede na to opravi Korak: opazovanje v veji/vodstvene vloge/trenerske vloge in se nadaljnje udeleži usposabljanja, ki mu bo najbolj koristilo na voditeljski poti.

Voditelji vej se udeležijo Metodologije veje (BB, VV, IV, PP), kjer spoznajo način dela po skavtski vzgoji v izbrani veji in razumevanje njihove starostne skupine. Specifično znanje o skavtskih veščinah lahko dobijo na usposabljanju Življenje v naravi, voditelji VV pa dodatno spoznavajo Knjigo o džungli v Mali šoli življenja o džungli.

Voditelji, ki si želijo delovati na državni ravni ali postati stegovodje, se udeležijo usposabljanja Vodja, kjer postanejo kompetentni v svoji vlogi in pridobijo veščine vodenja skupine (skupnosti voditeljev), ter organizacije dela.

Voditelji, ki želijo postati trenerji, se udeležijo usposabljanja Trener, kjer se usposobijo za vodenje procesov in usposabljanj ter dobijo zavedanje o pomembnosti soustvarjanja Združenja. Postanejo del skupnosti trenerjev, ki vodijo

usposabljanja in skrbijo za izobraževanje voditeljev.

Poleg vseh znanj taborne šole prinesejo voditelju nova skavtska prijateljstva, čas za duhovnost in refleksijo, ideje za pripravo programa in ogromen vir motivacije za voditeljsko pot, ki sledi po izobraževanjih.

Voditelj si po vsaki izmed tabornih šol naredi načrt, ki ga izvede v letu po izobraževanju. Tako opravi Korak: vodenje v veji/vodenje/trenerstvo, preden postane imenovani Voditelj veje/Vodja/Trener.

Ob vseh korakih ga spremlja osebni spremljevalec, ki je kot starejši brat/sestra. Vzpodbuja, motivira, sprašuje, bodri, obenem pa je mentor, ki je vir znanja in veščin. Osebnega spremljevalca si voditelj izbere sam, saj je to nekdo, ki mu zaupa in mu je blizu.

Voditelj ima možnost, da se skozi celotno skavtsko leto udeleži tudi krajših modularnih usposabljanj, državnih srečanj za voditelje in priložnostnih delavnic.

Skavtski voditelj ima s prenovljenim sistemom usposabljanj res veliko možnosti za napredovanje, a vsa izobraževanja in nazivi so le pomoč na voditeljski poti.

Najpomembnejša voditeljska lastnost je, da plamen skavtstva in voditeljstva izhaja iz voditelja samega, v njem močno gori in skrbi, da ne ugasne. Le tako bo lahko z dejanji pristen vzor mlajšim bratom in sestram v skavtstvu.

J: Dragi Walter! Najlepša hvala, da si sprejel vabilo na intervju, čeprav, kot sam praviš, si bolj sramežljive narave. Uredništvo Jambora se je odločilo, da povabi tebe na pogovor, ker te nekateri poznamo, poznamo tvojo življenjsko zgodbo in tvoje delo in smo prepričani, da si eden od tistih, ki živi z ruto okoli srca in izpričuješ skavtske vrednote, čeprav nisi nikoli polagal skavtske obljube. Še najprej bi te prosila, da se našim bralcem predstaviš.

Ime mi je Walter Grudina, rojen sem v Trstu v skromni družini gostilničarjev. V bistvu sem dejansko živel v gostilni, ker je bila nad njo samo ena sobica, dneve sem večinoma preživelj spodaj, tam, kjer ljudje molijo Boga na svojevrsten način, tako da so bile verjetno prve besede, ki sem jih slišal, kletvice.

Kako si preživilj svoje otroštvo?

Na otroštvo žal nimam lepih spominov, večkrat so me v tej sobici pozabili, ker zame ni bilo časa. Pri treh letih in pol mi je nenadoma umrl oče in mama se je znašla sama. V tistem trenutku sem izgubil tudi mamo, ker nisem mogel ostati z njo, živel sem pri sorodnikih, prijateljih, malo tukaj, malo tam in sem se k mami vrnil šele pri šestih letih. To je močno zapečatilo moje življenje, ker sem se počutil zavrženega, manjvrednega, zapuščenega: bil sem sramežljiv, neviden otrok, moja samopodoba je bila pod ničlo, v šoli pa nisem imel opore, nisem imel pomoči. Tako da je bilo moje otroštvo zelo skromno.

Kako pa si doživilj svoja mladostniška leta?

Komaj v srednji šoli se je pri meni začela prižigati mala lučka, takrat sem spoznal, da imam talent za risanje. Moj profesor Zuljan mi je takrat svetoval umetniško višjo šolo. To mi je odprlo nov svet, ker sem prvič začutil, da sem nečesa sposoben, spoznal sem celo, da znam biti boljši od drugih, prejemal sem tudi nagrade kot najboljši dijak v zadnjih desetih letih in takrat sem začutil, da nekaj veljam. Rane pa so ostajale. Zavedal sem se, da nosim iz otroštva rane, ki sem jih doživilj kot veliko sramoto. Danes govoriti o ranah ni popularno, treba je pokazati, da si močan, ne pa, da si šibek. Šele s potjo odrešenja, ki sem

**»NAŠE RANE SO LAHKO
VIR NAŠE MOČI«,
INTERVJU Z WALTERJEM GRUDINO**

 Vestna vidra

jo potem doživel, sem razumel, da naša moč je lahko samo v naši šibkosti. Takrat ti Bog stopi v srce, ti pride na pomoč in se zaveš, da lahko z njim narediš marsikaj. In ko pogledam nazaj, kaj se mi je zgodilo, se zavedam, da je Bog imel z mano načrt, da to niso bile samo moje izbire, te izbire so bile vodene. Tako se meni zgodi, da včasih stopim v razred in se sprašujem: »Kaj bom danes povedal?«, potem pa pomislim, da me bo že Bog navdahnul in tiste so potem najlepše lekcije.

Kakšen si bil kot otrok in mlad fant?

Moram povedati, da si do osemnajstega leta sploh nisem upal ničesar, bil sem zelo sramežljiv. Skrival sem se pred drugimi in obenem hrepenel, da bi me nekdo opazil. Dejstvo, da lahko danes stopim v razred, pred otroke, pred starše, pred ljudi in da jim lahko tudi pričujem, je zame velik korak in vidim, koliko sem jaz pridobil in koliko dobrega se je nabralo. Spominjam se profesorice, ki mi je v prvem razredu višje šole pravila, da iz mene ne bo nič, da bom lahko šel samo za smetarja. In ista profesorica se je po petih letih pohvalila, kako je vame vedno verjela.

Potem pa srečanje s Paolo ...

Svojo življenjsko pot odrešenja sem preživel s Paolo. Walter ne bi bil Walter, če zraven ne bi imel še Paole. Walter in Paola sta bila eno, sta še eno. Paola je bila zame orodje v božjih rokah in jaz zanjo. Midva sva se spoznala v božjem načrtu in najina pot ni bila enostavna, bila je težka. Spoznala sva se, ko je ona imela 21 let, jaz pa 26 in se po desetih mesecih tudi na hitro poročila, ker naju je prvi sin presenetil. Bila sva zelo mlada, s težko čustveno prtljago za seboj, vse manj kot prepričana, da sva zares drug za drugega. Ko pa sedaj gledam na to, se zavedam, da je tudi to bil božji dar.

Kako si duhovno rasel?

Z duhovnega vidika doma nisem imel nobene opore, kot da vera ne bi obstajala. Zelo sem hvaležen svojemu pokojnemu katehetu, Silvu Šuligoju pri Sv. Jakobu, kjer sem obiskoval nauk. On je bil morda ena

prvih oseb, ki me je začutil. Gospod Šuligoj mi je v rosnih letih podaril Sveto pismo, jaz sem ga položil na eno visoko polico, kjer je Sveto pismo lovilo prah deset let. In v trenutku obupa, ko sem bil najstnik, sem šel iskat to knjigo. In sem se zavedal, da ko sem to prebiral, sem se notranje umiril. Zavedal sem se prijetnih občutkov, ki sem jih doživljal kot otrok, ko so mi pri nauku pripovedovali zgodbe iz Svetega pisma: takrat sem bil morda v edinem trenutku resnično sprejet. Moram sicer priznati, da nisem razumel ničesar, kar sem bral, občutek pa je bil občutek umirjenosti ob branju. Nekaj mesecev kasneje sem se spoznal s Paolo.

V zakonu se vama je rodilo pet otrok, svoj dom sta si uredila v Gorici. Kako si doživljal svoje očetovstvo?

Tukaj se začena resnična pot. Vse, kar je bilo do sedaj rečenega, je bil samo uvod. Ideal, ki sem si ga postavil, je bil ta, da postanem odličen mož, odličen oče, pravzaprav super heroj. Potem pa sem se moral soočiti s porazom na vseh nivojih. Bil sem zelo pikolovski, v bistvu sem hotel s svojim perfekcionizmom nadoknaditi to, kar mi je manjkalo iz otroštva. Paola je to opazila in njen občutek je bil, da se jaz samo delam perfektnega, da s tem želim nekaj prikrivati, nekaj nadoknaditi in v določenem trenutku

05-02-1964 † 30-10-2019

sva šla v krizo. »Nočem perfektnega moža, potrebujem pristnega moža!« Jaz enostavno nisem znal delati drugače in se te situacije sploh nisem zavedal. Ona pa je bila zelo odprta, iskala je duhovno pomoč, ki sem jo iskal tudi jaz, a vedno s prepričanjem, da je z menoj vse v redu. A tako ni šlo naprej. Jaz sem bil pripravljen poslušati, ampak samo do določene mere, dokler me ni začelo kaj zbadati. Ko me je začelo preveč zbadati, pa nisem več poslušal. Paola je šla iskat pomoč in me prisilila k temu, da sem tudi jaz sam začel reševati svoje težave. Sedem let sva imela duhovnega asistenta, ki je bil podkovan tudi v psihologiji, in počasi počasi sva prišla do dna.

V bistvu je prišlo do tega, da so se moje luknje iz otroštva pokazale v očetovstvu. In končno sem se zavedal, da če ne bom rešil svojih težav iz otroštva, ne bom mogel iti naprej. Doživel sem velike bolečine, ko sva prihajala domov in sva si te bolečine

povedala, eden drugemu. Na začetku nisem niti vedel, kaj pomeni beseda 'čutiti', 'začutiti' osebo. Vedno sem mislil, da je potrebno nekaj razumeti, ne pa 'začutiti'. In tega sem se počasi učil. Če ponazorim z metaforo: pri otrocih je tako, da so kot gobice, oni vpijejo, kar zmorejo vpiti. Vsega ne morejo in česar ne zmorejo vpiti, gre v podzavest. Pri nekaterih okoliščinah sem jaz vse predelal razumsko, ne pa na čustveni ravni.

In nekega dne, v neki poletni noči, nisem mogel spati, premetaval sem se celo noč. V določenem trenutku sem vstal in šel na teraso, tam sem težko dihal, bil sem zelo obupan. Gledal sem neko visoko smreko in prešinila me je celo misel, da bi si vzela življenje. In v tistem trenutku sem se začel jokati in sem jokal in jokal. Prvič je v meni jokal tisti otrok, ki je bil zapuščen. Otrok, ki je potreboval mamo, ki je ni imel, ki je potreboval očeta, ki ga ni imel, ki je potreboval sestre in bratce, ki jih ni imel. In takrat se je prikazala moja žena in jaz sem v njenem objemu jokal šest ur. Povedal sem ji vse, vse občutke, vso žalost. In tisti dan so se odprla vrata, ki so bila vsa leta zaprta. In od tistega dneva je šlo. Odprla se je pot v mojo podzavest in od tam so prišla ven vsa čustva. In sem ponovno zaživel.

Kaj se je v tebi spremenilo?

Spremenilo se je čisto vse. Otroke sem začel gledati na drugačen način, vse dinamike so se spremenile. In to je bil šele začetek. To, kar sem takrat doživel, je bil ključ do Paole, do njenega otroštva, do njenih skritih ran, do njenega odrešenja. Šest mesecev kasneje sem zmozel biti Paoli ob strani, šest dni in šest noči pred vrati pekla, ko ji je telo zelo jasno razkrilo, kaj se je z njo nekoč dogajalo. Bila sva prerajena. Najino pot odrešenja sva potem še nadaljevala, ker edini način, da sva lahko rešila najine otroke, je bila ta pot, ki je bila sicer boleča, a potrebna. Ko so bili otroci dovolj veliki, smo jim vse to tudi povedali in so nama bili zelo hvaležni, da smo to storili, in dejansko se je tudi pri njih marsikaj spremenilo.

Kako je ta izkušnja pogojevala tvojo izbiro veroučitelja?

Meni so to mesto veroučitelja ponudili kmalu potem. Če bi mi verjetno to ponudili prej, ne bi sprejel, ker sem bil preveč sramežljiv, da bi stopil pred razred. Ko pa sem doživel to odrešenje, sem lahko umirjeno in pristno stopil pred visokošolce. Tisto leto smo se z dijaki zelo iskreno pogovarjali. Potem sem začel poučevati na osnovnih šolah in z otroki je čisto drugače. Jaz sem po duši otrok in v njih se personificiram. Postavim se v njihovo kožo, predstavljam si, da sem otrok, ki sedi v klopi in poslušá učitelja. Rad bi bil tisti učitelj, ki ga otrok začuti. Na ta način sem lahko z otroki zelo pristen, iskren.

Potem pa je prišla Paolina bolezen.

Da, zadnja leta njenega življenja se je ona borila z neozdravljivo boleznijo in se pripravljala na prehod čez. Paola se je na ta prehod pripravljala z zelo mirnim srcem, ona je že vedela, da je opravila najvažnejše, da odrešenje je veliko več kot ozdravljenje. Na majhen listek je napisala: »To je dragocen čas«. Ona je bila na to pripravljena in je dan za dnevno pripravljala tudi mene. Ko je odšla, smo bili vsi blizu nje, jaz in otroci. Umrla je v mojem objemu tako, kot si je želela. Tri dni prej je izvedela, da prihajata na svet dva otroka, dva najina vnuka, in je bila mirna in srečna.

Povej nam še kaj o vajini profesionalni poti kot ilustratorja?

Midva sva oba zelo rada risala: njej je bilo zelo pri srcu ilustrirati zgodbe iz Svetega pisma in knjige, ki jih je ona ilustrirala, so dandanes prevedene v več kot 30 jezikov, verjetno je bolj poznana v tujini kot doma. Zanimivo je to, da zgodbe, ki jih je ilustrirala, je ilustrirala zelo hitro, v sebi pa prej razmišljala cele dneve, tako da so njene ilustracije res navdihnjene.

Kar pa se mene tiče, sem, kot sem že povedal, od vedno rad risal. V zadnjih letih je moj lik postal Packo, ki je v bistvu moj alter-ego: v njem lahko vidite malo tudi Walterja, tistega pristnega Walterja.

Iz tvojih besed lahko zelo jasno razumemo, katera so bila vodila, ki so te spremljala v življenju. Nam želiš še kaj sporočiti?

Spoznanje, da sam ne zmoreš. Kar ni nobena sramota, posebno ne za kristjane. Če sprejmeš predpogoj, da si omejeno bitje, da si šibek, tudi da si nadarjen ali nenadarjen, potem sprejmeš tudi Njega in dejstvo, da potrebuješ Njegovo pomoč. In potem so te rane, ki jih vsak od nas ima, te rane, ki bi jih najraje skrivali, ker so za nas kamen spotike, sramota. Potrebno se je zavedati, da to ni rešitev, naše rane in našo šibkost lahko sprejmemo, vanje zaupamo in samo tako lahko postanejo za nas vir moči.

Walter Grudina

ŠAMANI NA FACEBOOKU

 Navihani tiger

KER JE BILO LETO 2020 LETO EPIDEMIJE IN SE JE ČLOVEŠTVO POENOTILO OKOLI POMENA ZNANOSTI, SO BILA PRIČAKOVANJA OB PREHODU V NOVO LETO POSTAVLJENA ZELO VISOKO. Upanje v to je vlivala tudi rekordno hitra izdelava cepiva, ki je po svetu začelo potovati že pred novim letom. Še ena zmaga znanosti in strokovnosti. Je bilo torej upravičeno pričakovanje, da bo letošnje leto zaznamovalo prav področje znanosti, viška človekovega intelektualnega razvoja?

Težko je v tem trenutku napovedovati, ali se bo to pričakovanje uresničilo. Vemo pa, da prvi koraki v letu 2021 niso bili najbolj obetavni. Namesto znanosti in znanstvenikov so v ospredju bili šamanstvo in teorije zarote, glavni ključniki (oziroma hešteg, da uporabimo bolj povedno tujko) ob naskakovanju na ameriški kongres, do katerega je prišlo 6. januarja. Kriv je bil seveda Trump. Ker je pihal na dušo zarotnikom, ki se oblačijo v krzna z rogovi in

širijo teorijo QAnon. Kriv je bil seveda Trump. Ker je legitimiral suprematistične skupine. Kriv je bil seveda Trump. Ker je razjarjeni množici dopovedoval, da so ji ukradli državo, in za tatu označil izvoljene predstavnike, ki grejejo klopi znotraj palače na Kapitolu.

Trump je kriv. Seveda. In katero »sodišče« ga je najprej obsodilo? Najhitrejš, kar jih obstaja. To so socialna omrežja. Twitter, Facebook, Instagram, Youtube ... Trumpove spletne račune so ukinila vsa največja socialna omrežja. In ga tako povsem onemogočila (jasno nam je seveda, kaj je Trump brez Twitterja).

Trumpa je bilo potrebno že pred tem zajezi, da bi tako preprečili dogajanje 6. januarja. To drži kot pribito. Ob postavki, da sta Twitter in Facebook osrednja kanala političnega sporočanja, ne morejo biti socialna omrežja vrhovni räsodnik o tem, kdo se lahko oglašja in kdo ne. Zakaj? Ker gre za zasebna podjetja, ki (legitimno)

zasledujejo dobiček. In (izključno) lastni interes. Pravil o komunikaciji v javnosti in njenih meja pa ne postavljajo zasebniki, podjetja ali multinacionalke. Ta pravila postavlja pravna država. To je veliki dosežek demokracije.

Gornje misli sem si izposodil pri filozofu Massimu Cacciariju, ki je tako spregovoril za dnevnik La Repubblica: »S temi potezami se kaže radikalna kriza demokratične ideje. Da to ni jasno demokratom, pa pomeni, da smo čisto pri koncu«. Skratka, pooblastila cenzure, ki jih nase prevzemajo socialna omrežja namesto pravne države, so po Cacciarijevem mnenju pravi demokratični vulnus.

Cacciarijevo razmišljanje, ki bi ga marsikdo na prvi pogled jemal kot filozofsko besedičenje, pa lahko potrdimo s konkretnimi primeri. Twitter je tako na primer novembra lani že ukinil račun Stevea Bannona, nekdanjega Trumpovega svetovalca in predstavnika radikalno desničarskih stališč. Račun so ukinili potem, ko je Bannon zapisal, da bi bilo treba obglaviti Anthonyja Faucija (zdravnika, ki je načelu protikovidne strokovne zdravniške ekipe v ZDA) in Christopherja Wraya (direktorja FBI). Gre za izjavo, ki mora biti sankcionirana, a postopkovno mora to kazni izreči institucionalni javni organ. Ker socialna omrežja zasledujejo zasebni interes. Čeprav ju zdaj hudo stigmatizirajo, so pri političnem vzponu Trumpa in Bannona odločilno vlogo odigrala prav socialna omrežja. Pa ne zato, ker so jima dala na razpolago svoja omrežja. Temveč zato, ker sta jima »na skrivaj« pomagala do zmage na volitvah leta 2016. In to kljub dejstvu, da je bilo že takrat jasno, da sta Bannon in Trump vse prej kot zmerna politika in da nagovarjata zelo ekstremistična čustva svojega volilnega telesa.

Kako se je to zgodilo? Se še spomnite škandala Facebook – Cambridge Analytica? Podjetje Cambridge Analytica je bilo lastnik aplikacije (v obliki videoigrice) na Facebooku, ki je zbirala podatke uporabnikov (formalno za akademski namen njihovega preučevanja). Za to so uporabniki »oddali« spletno pooblastilo. Dejansko pa je Cambridge Analytica tako prišel tudi do podatkov vseh spletnih prijateljev omenjenih uporabnikov,

ne da bi za to imel dovoljenje in ne da bi bili uporabniki s tem seznanjeni. In Facebook je to dopustil. Cambridge Analytica je tako pridobil zasebne podatke 87 milijonov uporabnikov Facebooka, ne da bi za to kdorkoli vedel. To pa še ni vse. Kaj se je potem zgodilo s temi podatki? Cambridge Analytica jih ni uporabil za preučevanje v akademske namene. Izoblikoval je profile uporabnikov in na podlagi tega ustvaril ciljno politično oglaševanje, predvsem pri tistih uporabnikih, ki so bili še politično neodločeni. Najpomembnejše kampanje so bile v podporo brexitu in ... za izvolitev Trumpa leta 2016.

Če se vrnemo k začetni zgodbi ... Facebook, ki danes ukinja Trumpov račun, je pred dobrimi štirimi leti omogočil spletno »goljufijo« za prepričevanje ameriških volilcev, naj glasujejo za Trumpa. In da sklenemo celotno zgodbo, še zadnji podatek. Veste, kdo je bil med ustanovitelji podjetja Cambridge Analytica? Steve Bannon, Trumpov svetovalec, ki je bil že takrat glasnik skrajno desničarskih teorij, na katere se je vseskozi naslanjal nekdanji ameriški predsednik.

Toliko o verodostojnosti socialnih omrežij, ki leta 2021 ukinjajo račune v imenu nasprotovanja prevratništvu in spoštovanja demokratičnih pravil in pravne države. Kot je povedal Cacciari, gre za zasebni interes. Danes prevratništvo zavrača, pred štirimi leti ga je podpiral.

CILJI ZA SVOJO OSEBNO RAST

 Nasmejana zebra

NA SVOJI SKAVTSKI POTI SEM SE LANSKO LETO ODLOČILA, DA BOM ŠE ENO LETO RASLA KOT POPOTNICA V KLANU.

Ko so vsi soletniki prejeli odhode, sem vedela, da prihaja čas tudi zame, a sem si dobesečno vzela še leto časa. Vsi so me spraševali, kdaj bom prejela odhod, klanovodji sta me spraševali, zakaj se ne čutim še pripravljena, in tudi samo sebe sem spraševala, kaj me omejuje.

Med simboli klana je tudi rogovilo, bila sem na razpotju. Želela sem nadaljevati svojo skavtsko pot, a zavedala sem se, da me je omejevalo vprašanje, kako, na kateri način sploh želim nadaljevati skavtsko, vsakdanjo, življenjsko pot. V vseh letih klana sem doživela nepozabne izkušnje, ki me bodo zaznamovale za vse življenje. Motilo pa me je, da včasih sem s težavo oblikovala in delila svoja čustvovanja, razmišljanja s soklanovci. Preveč sem se navadila svoje osebne

zaprtosti in zadržanosti. Zavedala sem se, da mi je moja osebna varnost zameglila pot. Res sem hvaležna klanovodjama in prijateljem, ki so me poslušali in mi pomagali z dobro besedo.

V sebi čutim skavtinjo, ki želi pogumno in ozaveščeno nadaljevati pot. Verjamem, da bom preko služenja pomagala bližnjemu, ampak tudi spoznavala svet okoli sebe ter počasi dosegala cilje za svojo osebno rast.

V soboto, 10. oktobra 2020, sem na griču Svetega Mihaela doživela nepozaben dan, končno sem prejela odhod. Iskreno si želim, da moje zapisane besede v pismu odhoda ne bodo ostale samo na papirju, temveč jih bom uresničila.

RAZMIŠLJANJE OB ODHODU

 Pravični modras

GROBA, POMENLJIVA TIŠINA, KI V SEBI ZAKRIVA STOTERO ČUSTEV IN RAZMIŠLJANJ, NAS JE OBDAJALA, KO SMO SE POČASI PRIBLIŽEVALI PROSTORU, KJER STA SE DVA ČLANA NAŠEGA KLANA PRIPRAVLJALA PREJETI ODHOD.

Med prebiranjem njunih pisem se ni nihče premikal, vsakdo je prebirane besede doživljal drugače, v vsakem izmed nas so se porajale druge misli, ena pa je bila gotovo skupna vsem klanovcem, in sicer »Kaj pa zdaj?«. Res, kaj pa zdaj. Dva starejša člana našega sicer mladega klana sta se poslovila in za sabo pustila ogromno vrzel, ki jo bo moral nekdo zapolniti, a kdo? Med nami ni še takih dodelanih, v skavtski poti odraslih oseb, ki bi lahko prevzele sedaj prazno vlogo vodij, oziroma »modrecev« v naši skupnosti. Znotraj gnezda dvomov pa so Gregorjeve in Petrove misli, še vedno kot luč v temi dvoma, vzbujale v nas tudi nek čut gotovosti, posredno so nas spodbujale, naj verjamemo v svojo skupnost, in tako se je v vsakem izmed nas vkoreninila misel, da bomo zmogli tudi brez njiju dveh. Neverjetno je, kako lahko pisane besede ganijo ljudi, po drugi strani pa je razumljivo, da se ob ločitvi poti med prijatelji potoči kaka solza, če ne v pravem pomenu besede, pa v notranjosti nas samih, kjer smo se vsi utapljali v prijetnih spominih, ko smo svet in skavtsko pot doživljali v družbi Petra in Gregorja.

Mlademu, neizkušenemu in sramežljivemu maldiču so skavtsko pot rahljali in urejali starejši bratje, kot sta bila prav Peter in Gregor; počasi sem rasel, a sem še vedno ob sebi potreboval in dobil trdno oporo, ki me je spremljala, kot pri izvidnikih, tudi v klanu, ko sta bila oba pripravljena pomagati pri vsakem novem koraku v neznano, s konstruktivnimi nasveti in nasmeškom na obrazu.

Zebe me, naenkrat me je jesenski ostri mraz odvrnil od razmišljanj, poglobljanj vase, radovedno sem se začel gledati naokoli, prebiral sem obraze soklanovcev in v vseh videl ogledalo sebe, vsi so s težavo prikrivali žalost, oziroma ganjenost ob tem za klan in

posameznike težkem in prelomnem trenutku. Nato pa sem se osredotočil na osebk današnjega srečanja, Petra in Gregorja. Stebra klana sta bila sedaj v mojih očeh nemočna, ranjena, ko sta prebiralala odslovlilni pismi, ko sta v mislih znova prehodila enkratno, čudovito skavtsko pot z zavedanjem, da ni vrnitve nazaj, da se njuna pot bliža koncu, da so njuni otroški dnevi končani in da se sedaj zanju odpira novo poglavje. V njunih očeh sem zaznal žalost, veliko žalost, ki sem ji bil vedno priča ob vseh odhodi. Nato pa so moje vlažne oči zaznale nekaj, nekaj nenavadnega v teh dveh fantih, moških, ki sta se odpravljala v svet in zapuščata klan, zaznal sem odločnost. Odločnost, da kar je, je in kar bo, bo. V obeh sem prebral trdno vero v skavtsko življenje in voljo, da nadgradita dosedanje prehojeno pot, s tem da se darujeta v služenju skavtski organizaciji in družbi, v vlogi voditeljev oziroma odgovornih državljanov.

Ob koncu obreda sem se od ostalih poslovil, posedel v avto in zapeljal proti domu. Veliko žalost je počasi nadomestil občutek zadovoljstva in veselja, in sicer veselja za Gregorja in Petra, ki sta uspešno in zgledno pripeljala skavtsko pot h koncu, prejela odhod in se spustila v vlogo voditeljev; veselje, da sem lahko delil enkratne izkušnje v družbi dveh soklanovcev, ki sta vedno v vsem našla poglede, ki jih drugi nismo zaznali, in ki sta po najboljših močeh vedno uravnovešala debate in pogovore v klanu.

Vse v svetu je minljivo, vse se spreminja in tok življenja je vedno usmerjen v prihodnost, tako se tudi naša skupnost klana spreminja, potrebno je sprejeti dejstvo odhoda in poskušati od vsakega starejšega klanovca, ki skupnost zapušča, ohraniti najboljše značilnosti in jih vcepiti v DNK našega klana, v upanju da bo ta vedno rasel na zgledih tistih, ki so klan gradili z dejanji.

KAKO PRIPRAVITI PODVIG

 Vodilna panda

VODITELJI SO NAM NAROČILI, DA USVOJIMO VODOVO SPECIALIZACIJO. Kako naj začnemo?

Kateri je prvi korak? Katero vlogo ima vsak član voda? Vsak vod se je znašel v tej situaciji na začetku skavtskega leta, brez idej kaj zbrati in kako se lotiti. Najprej spomnim, da specializacije, ki jih lahko dosežemo, so z različnih področji: rokodelske, športne, skavtske spretnosti, spretnosti povezane s kulturo, naravo ali ljudmi). Doseg specializacije sestavljajo dva podviga in misija, ki jo kasneje dodeli vodstvo. Prvi nasvet je, da se osredotočite na podviga in ne na misel misije (»O, kaj nam bodo voditelji dodelili? Ne naredimo tega, ker bo potem misija preveč težka ...«).

Vsako leto vodi skušajo doseči vodovo specializacijo ali opraviti podvig (recimo avtofinanciranje). Vas zanima formula, da jo res vsako leto dosežemo? Obstaja?

Kaj nam voditelji zapišejo kot zadnji pripomoček, ki ga potrebujemo na taborih? Ja, seveda, DOBRA VOLJA. Brez nje ne gremo daleč! Gremo pa na bolj praktični del. Priprava podviga se deli na pet delov: nevihta idej, načrtovanje, izvedba, preverba in kot so moji voditelji pravili, najpomembnejši del je zabava.

Nevihta idej: Cel vod naj se usede okrog mize (če je okrogla še bolje, saj nimamo nikogar na vodilnem položaju). Vsakemu se bodo porodile ideje, morda pa je kdo v vodu t.i. tiha miška in svojih idej ne izrazi. Take osebe so polne zanimivih idej, zato ima vodnik nalogo, da spodbuja. Spomnite se, da ni nobena ideja neumna, če pa ni primerna, se konstruktivno razloži, zakaj se je ne da izvesti (preden pa to rečemo, vzamemo vse v poštev). Kako izbrati pravo? Tema vodove specializacije naj zanima VSE ČLANE VODA.

Če se kdo ne strinja, ali mu ni všeč, bo v to vložil manj truda in zato bo podvig slabši. Voditelji so na razpolago. Na kaj moramo paziti? Poleg tega, da zanima vse, moramo poiskati tako specializacijo, s katero se nekaj naučimo. Če vemo, da nihče v vodu ne zna prižgati ognja ali ne zna narediti azimuta, se prej odločimo za take specializacije, ki so s skavtskega področja (osebne pa se poglobljajo v posebna zanimanja). Če, recimo, vod nima zastave ali pa je prav uničena, je to priložnost, da se naučimo šivati. Primer podviga bomo videli kasneje.

Načrtovanje: Lotimo se ga, ko je tema izbrana, vsi so prepričani v to. Upoštevajmo tudi časovno omejitev. Če imamo dva meseca časa, si ne moremo postaviti kot cilj, da bomo dosegli Triglav. Prvi podvig naj bo lažji od drugega, saj iz podviga v podvig poboljšujemo, nagrajujem osvoje znanje. Tudi pri načrtovanju je treba spodbujati člane voda, da izrazijo idejo. Med tem delom uporabite vse znanje, ki ga imate. Morda vam bo prišlo na misel, da poznate koga, ki se službeno ukvarja s panogo, ki jo obravnavate, morda ste prebrali kakšno knjigo, članek, ste pri skavtih igrali kakšno igro na to temo. Določimo kraj in datum izvedbe in vodnik porazdeli vloge v vodu, po primernosti glede na starost in osebo.

Izvedba: Na določen dan se izvede podvig. Držite se datumov, če ni prav nujno. Pomembno je, da je na dan izvedbe prisoten cel vod (če ni drugih nepričakovanih razlogov, da osebe ni). Več rok, lažje delo za vsakogar. Pred izvedbo naj vodnik povpraša, če so vsi opravili svojo nalogo, da se ne boste znašli brez kosila, ker je kuhar pozabil kaj pripraviti. Če pride do problema, bodite iznajdljivi. Skavt/inja najde vedno drugo rešitev, se prilagaja. Glede časa: ure določimo okvirno. Če začnemo ob 9ih zjutraj, smo vsi ob tisti uri tam. Če je vod navadno v zamudi, naj vodnik reče, da se vse začne ob 8.45 in morda bodo tisti dan vsi točni (in s tem si pridobil 15'). Ura zaključka naj bo

določena, ampak prilagodljiva. Recimo, zaključimo ob 15ih, ampak pokličemo starše, ko je delo zares končano. Morda bomo delo zares končali ob 15ih, ampak ne bomo pustili vse neurejeno, umazano, ipd. Predlog: izvedbo povlečemo čez cel dan ali čez nekaj ur več, ker se tako v vodu spoznamo, lahko si vzamemo nekaj časa tudi za spoznavne družabne igre ...

Preverba: Lahko jo izvedemo takoj po izvedbi, že isti dan, dobro pa je, da se izvede teden kasneje, ker se v naših glavah med tednom rodijo ideje, kako bi morda naredili kaj drugače. Preverbo je najbolje zapisati na list, levo pozitivne, desno negativne stvari. Zapišemo vse ideje, ki jih člani predlagajo. Pomembni so pozitivni aspekti, a še bolj negativni, ki dajejo ideje in opozarjajo, na kaj moramo paziti pri naslednjem podvigu. Če je preveč zmede, lahko preverbo vsebinsko ločimo na podteme, kot so tema specializacije, kraj, hrana, materiali, kaj smo se naučili ... Če se preverbe ne naredi isti dan kot izvedbo, je najlepše, da jo povežemo v praznovanjem.

Zabava: Za nekatere najpomembnejši del podviga. Zakaj je sploh pomembna? Ko je podvig lepo izpeljan, si je treba privoščiti nekaj skupnega druženja kot pohvalo za opravljeno delo. To naj bo trenutek brez skrbi. Tudi zabava zahteva nekaj truda, da jo lahko organiziramo in da je prisoten cel vod.

Poglejmo si primer podviga

Ime voda: Štorklje

Vodnik: Katarina_Požrtvovalna štorklja

Podvodnik: Eva_Zagrizeni štorklja

Tajnik in blagajnik: Neža_Zgovorna štorklja

Zastavonoša: Petra

Gospodar: Klara

Kuhar in bolničar: Zala

Naslov specializacije: DUHOVNOST

Prvi podvig: pogovor z duhovnikom + maša

Drugi podvig: zbrati pesmi in misli za vse trenutke med duhovnostjo

Datumi: 6. 10. opravile smo nevihto idej, ideje, ki so prišle na dan, so animacija, pioneristika, življenje v naravi in duhovnost. Izbrale smo si duhovnost, ker se zavedamo, da so misli ob obrokih banalne in da skoraj nobena ne pozna točnega poteka maše. Ideji

za podvig sta pogovor s duhovnikom, sodelovanje pri bogoslužju s petjem in branjem. Za drugi podvig pa bi zbrale in napisale misli za vse priložnosti.

13. 10. imamo svet čete

20. 10. in 27. 10. načrtovanje: prvi podvig delimo na dva dela. Prvo srečanje z duhovnikom organiziramo, ko bo on na razpolago. Vprašamo ga, če lahko priča o svojem delu, nam da kakšno idejo za misli. Pozanimale bi se tudi kako se stoji pri maši in vse to tudi preizkusile (2. del). Za drugi podvig bi poleg misli za vse priložnosti v knjižico vključile tudi pesmi in jih razdelile pravilno po delih bogoslužja.

Katarina vpraša voditelje, katerega duhovnika lahko povabimo, in ga kontaktira. Neža bo do naslednjega tedna pregledala Jambore in našla članke o duhovnosti. Petra, Klara in Zala bodo pregledale pesmarice in napisale vse naslove, ki jih bomo dali v knjižico. Eva bo kontaktirala vaškega duhovnika in se z njim zmenila za mašo.

Teden kasneje: vemo, da se bomo čez en teden srečale s Primožem, ki pride na skavtski sedež. Do takrat vsaka pripravi nekaj vprašanj, Katarina se dokončno zmeni z duhovnikom za teme, ki jih bomo obravnavali, Eva pripravi igro kot uvod v srečanje. Petra prinese kitaro, da zvadimo pesmi za mašo, ki je 5. 11. Zala, Klara bosta prebrali berili, Petra bo z Evo pripravila prošnje in vsaka bo prebrala eno. Neža bo vodila petje med mašo. S Primožem se srečamo ob 15.30 in si ne damo ure zaključka. Ko končamo, lahko gremo domov. V nedeljo se dobimo ob 9.45, ker je maša ob 10.00

4. in 5. 11 izvedba

11.-12. 11. prenočevanje čete (Katarina vpraša voditelje, če imamo takrat čas za preverbo)

Preverba: + - pogovor

+ - sodelovanje voda

+ - čas in kraj

+ - maša

+ - razno

(sprašujemo se, kaj bi lahko naredile bolje, kaj je manjkalo, če je kdo na kaj pozabil, če je komu prišla še kakšna ideja, da bi podvig bil boljši)

Zabava: tokrat smo se odločile, da zabavo organiziramo po koncu obeh podvigov

KAR NAJBOLJE

JABOLČNA TORTA

 Volkuljica Jana

SESTAVINE:

- 2 jabolki
- 2 jajci
- 250gr moke
- 70 gr masla
- 150gr sladkorja (rjavega)
- 1 kozarec mleka
- 2 žlički cimeta
- 1 žličko vanilijevega ekstrakta ali en zavojček vanilijevega sladkorja
- 1 zavojček pecilnega praška

Jabolka olupimo in narežemo na lističe, stresemo dve žlički cimeta in pomešamo. V skledi stepemo jajca in sladkor, dokler masa ni penasta. Nato dodamo topljeno maslo, mleko, vanilijo, moko in pecilni prašek.

Dobro premešanemu testu dodamo jabolka in vse skupaj premešamo. Testo prelijemo v namazan pekač (z maslom in moko) in damo v vročo pečico (180°). Pečemo približno 30 minut, preverimo z zobotrebce, če je pečeno. DOBER TEK!

KRIŽANKA

 Zgovorna vidra

V zadnjem obdobju se zaradi koronavirusa veliko govori o netopirjih. Nekdo jih uvršča med ptiče, kar je seveda zeloooooo zgrešeno. Zato smo za vas pripravili križanko, ki jo bodo zmogli rešiti le pravi ornitologi (to so znanstveniki, ki se ukvarjajo s ptiči). Nasvet: lažje jo boš rešil/a, če boš v podlagi poslušal/a ptičje petje. S telefonom poslikaj priloženo QR kodo in presenečen/a boš!

VODORAVNO:

- 2 - Pregovor pravi: ena še ne prinese pomladi. Je ptica selivka, ki žuželke lovi kar med letenjem.
- 5 - Po ljudskem izročilu prinaša dojenčke. Sporazumeva se s klopotanjem s kljunom.
- 7 - Gologlava ptica ujeda: v mrazu sključi vrat in glavo pod krili.
- 8 - Prijatelj Ribiča Pepeja je papiga bele barve.

9 - Prisotna je v nekaterih urah. Svoja jajca izleže v gnezdih drugih ptic.

11 - Je najhitrejša ptica (389 km/h): po njem se imenuje športno društvo.

12 - Bruno Vespa ga je postavil med ptice, čeprav je leteči sesalec.

14 - Pisana ptica pevka, ki je pri nas zelo razširjena: tudi v ljudski pesmi.

16 - Največja neleteča ptica (155 kg) izhaja iz Afrike. Njena jajca so zelo velika in za človeka užitna.

17 - Ima močan kljun, s katerim izdolbe gnezdo v deblo. To njeno delo je slišno kot majhen vrtalnik.

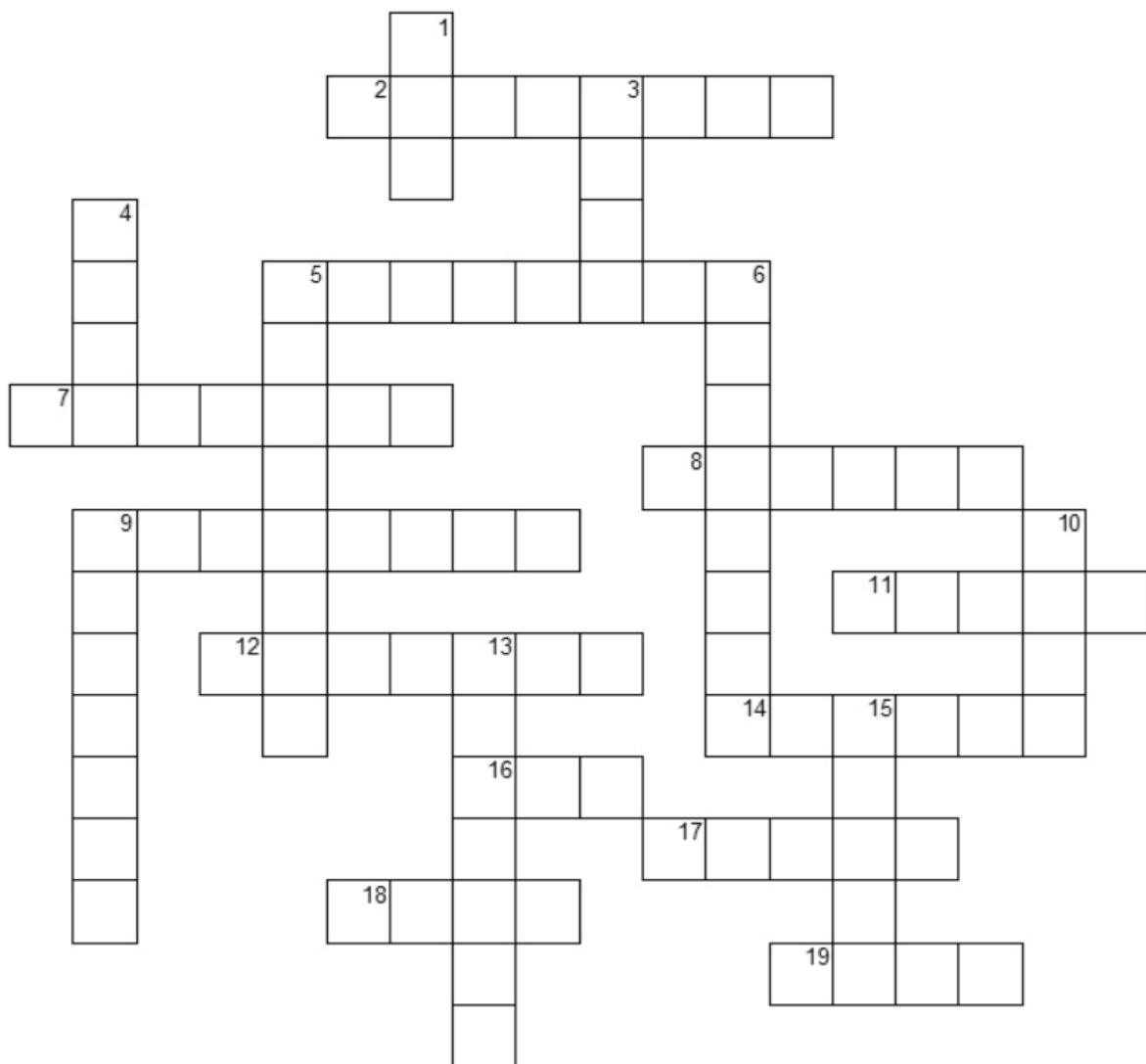
18 - Novozelandski ptiček brez peruti. Hrano išče s kljunom po tleh. Po njem je poimenovan sadež.

19 - V vsakdanji rabi se izraz nanaša na domačo kokoš, točneje pa je vrsta zelo raznolikih ptic, razširjenih po vsem svetu.

NAVPIČNO:

1 - Kura, znana po svojem barvitem perju in glasnem kriku.

3 - V Sloveniji je največji ptič: razpon peruti

sega do 2 metrov. Oglaš se hripavo kot krokar.

4 – Samica skovirja (in ne čuka). Ker je nočna ptica, so njene oči zelo občutljive na svetlobo in prilagojene nočnemu lovu.

5 – Ptica pevka rjave barve. Je tudi zelo razširjen priimek.

6 – V naših krajih ni zelo razširjen, saj ima najraje odprta morja. Ima največji razpon peruti med vsemi pticami na svetu, vse do 3,7 metrov.

9 – To je pa najmanjša ptica na svetu in obenem tudi edina, ki lahko lebdi v zraku in leti nazaj. Žal tudi njega ne boste opazili pri nas.

10 – Ptica spada med vrane, a njeno najljubše opravilo je zakopavanje želodov v

zemljo, s čimer seveda pripomore k razširjenosti hrastovih gozdov.

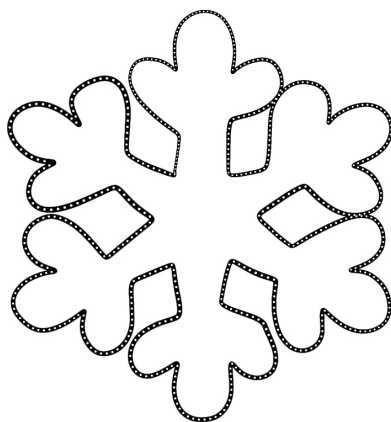
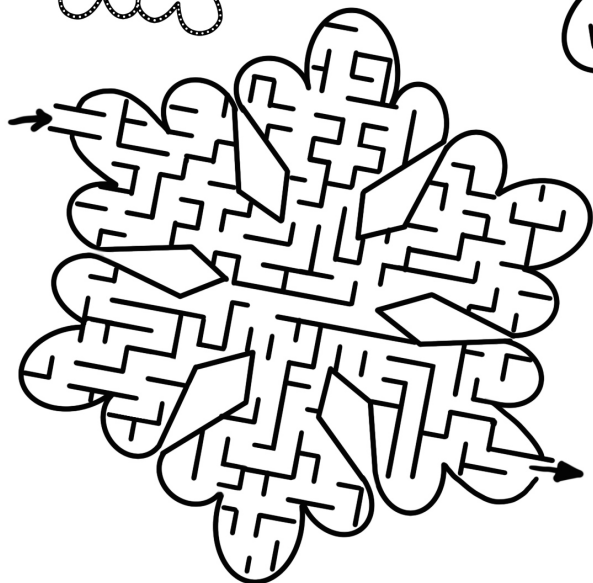
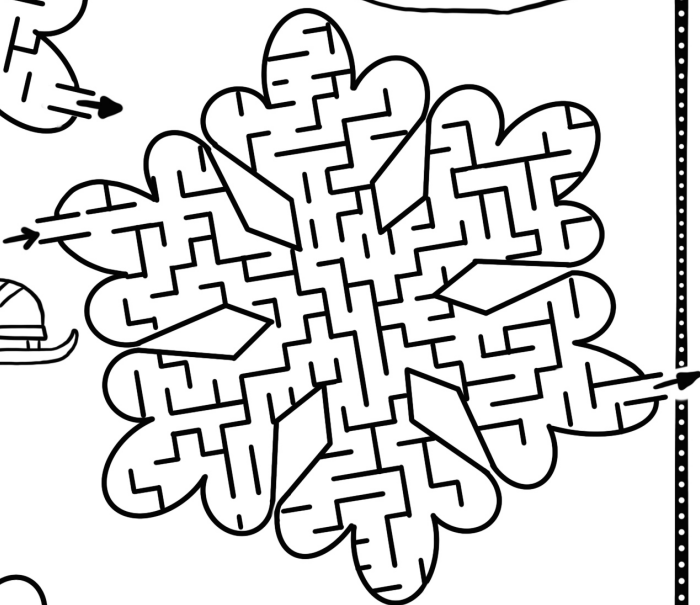
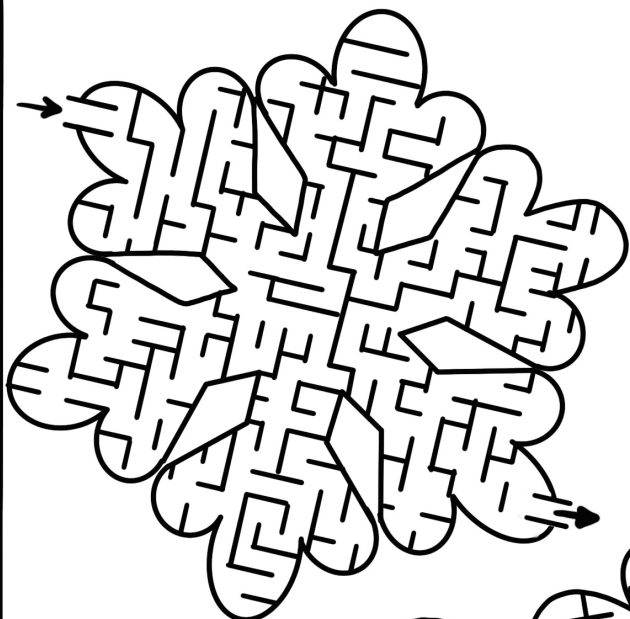
13 – Vodna neleteča ptica, ki živi le na južni polobli. Ima kratke noge, zato je pri hoji počasna, med prsti pa plavalno kožico, zato je hitrejša v vodi ali pa na ledu, saj drsi naprej po trebuhu.

15 – Neleteča ptica, podobna majhnim nojem. Vsaka noga ima po tri prste.

Pa še eno vprašanje za konec: zakaj ptice selivke letijo od severne na južno poloblo in nazaj?

Odgovor je: ker peš bi potrebovale preveč časa!!!

Zimska zabava

Plezajoča žabica

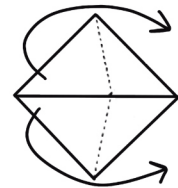
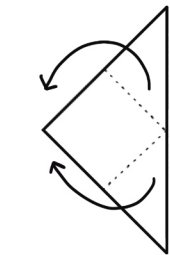
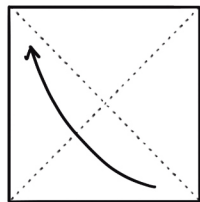
Material:

- papir v obliki kvadrata

- lepilo

- škarje

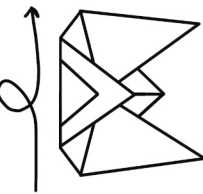
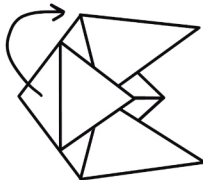
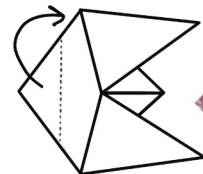
- vrstica

Upogni.

Upogni.

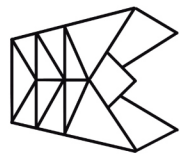
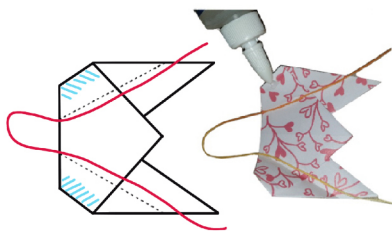
Upogni.

Upogni.

Upogni.

Obrni.

Upogni.

Upogni.

Dodaj vrstico.
Zalepi.

Vrstico obesi.

Nastavi žabico na konec vrstice.

Z desno roko drži desno vrstico

ter povleči proti levi, z levo roko

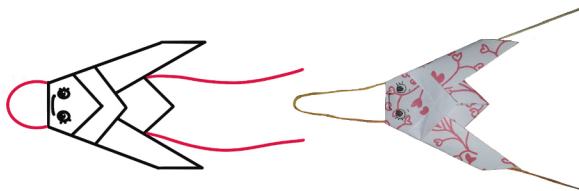
drži levi konec vrstice in povleči

proti desni. Izmenično potegni

vrstice, dokler ne bo žabica

splezala do vrha.

Dobro delo!

ČOKOLADNI GRIŽLJAJČKI

 Materinski gams

Potrebuješ:

100 gr čokolade (temne, mlečne ali bele)
60 gr koruznih kosmičev (corn flakes)
2 kapljici olja

In sedaj na delo

V skodelico zdrobi čokolado, ki ti je najbolj všeč, in jo stopi v mikrovalovni pečici za 3 minute (na 650 watt), nato dobro vmešaj olje. Če nimaš mikrovalovke, lahko čokolado stopiš tudi na pari (z metodo »bagnomaria«), tako da v večji lonec naliješ malo vode, nadenj pa postaviš manjšo kozico s čokolado, in s pomočjo odrasle osebe pristaviš na ogenj. Ko bo voda v spodnjem loncu vrela, bo postopno segrela gornjo kozico, v kateri se bo stopila čokolada. Stalno mešaj.

V stopljeno čokolado stresi kosmiče in jih previdno zamešaj, da bodo vsi pokriti s čokolado. Bodi previden/na, ko mešaš, da se čim manj zlomijo.

Z žličko zajemi kosmiče in jih po kupčkih postavi na papir za peko ali pa v majhne modelčke.

Predno jih poješ, počakaj, da se strdijo (medtem lahko polžiš skodelico).

Nasveta:

Čokolade v mikrovalovki ne segrevaj več kot 3 minute, ker se sicer pokvari. Preveri raje prej, če je stopljena.

Če nimaš rad/a kosmičev, lahko čokoladi dodaš zdrobljeno suho sadje ali piškote ali kar ti narekuje fantazija.

ZAPUSTIMO SVET BOLJŠI, KOT SMO GA PREJELI

 Okoljevarstveni trop

ZAPUSTIMO SVET BOLJŠI, KOT SMO GA PREJELI SO BESEDE, KI JIH JE USTANOVITELJ SKAVTIZMA ROBERT BADEN- POWELL ZAPISAL V SVOJEM PISMU SKAVTOM.

Ravno to geslo so kot naslov sklopa dveh srečanj z okoljevarstveno tematiko izbrale štiri skavtinje naše organizacije, ki jim je bilo do tega, da širši publiki predstavijo različne alternative življenjskega sloga, s katerimi bi lahko zmanjšali onesnaževanje. Projekt je združil tako tržaško kot goriško pokrajino ter tako voditelje kot člane v formaciji. Delavnici sta potekali po spletu, in sicer v sredo, 9. decembra, in v sredo, 16. decembra.

Prvo srečanje je sooblikovala Katja Sreš – predstavnica organizacije Ekologi brez meja, slovenskega društva, ki se zavzema za svet brez odpadkov. Predavateljica je spregovorila predvsem o hitri modi, darilih, pripomočkih za higieno in kozmetiki.

Na drugem srečanju pa so udeleženci poslušali pričevanje skavtinje ZSKSS Monike Golja – Iskriive taščice o tem, kako se je sama lotila t.i. zero-waste življenja oz. življenja »brez odpadkov«. Pogovor se je nato zasukal na področje hrane in tega, kako ta pripotuje do naših trgovin, koliko je po nepotrebem zavrzemo; poslušalci so razmišljali tudi o tem, koliko smeti nastane v domovih zaradi embalaže.

Izvedeli smo veliko uporabnih in praktičnih nasvetov. Z vami bi radi delili sledeče:

5. KORAKOV DO ŽIVLJENJA Z MANJ ODPADKI

1. ZAVRNI Sprašuj se, ali nekaj res potrebuješ. Reklamni material, letaki, darila sponzorjev ...

2. ZMANJŠAJ Poskusi porabiti manj, živeti bolj preprosto. Stvari uporabi, da boš živel, ne živeti za stvari.

3. IZBERI NARAVNO Npr. papir, karton, steklo, namesto aluminijaste folije uporabi povoskane krpice ... (poglej sliko!)

4. PONOVRNO UPORABI Ti sam ali pa predaj naprej. Popravi! Izposojaj si!

5. REKILIRAJ in KOMPOSTIRAJ Upoštevaj znake za ločevanje odpadkov.

HRANA:

kupuj odgovorno, pripravi si okviren menu, kdaj boš kaj skuhal, katere sestavine potrebuješ in količino

ne kupuj, ko si lačen (Lačen si ful drugačen) ko kupuješ, poglej poreklo: naj bo čim bližje, saj prevoz je drag, onesnažuje; da se hrana ne pokvari, dobiva razne pesticide in kemikalije, da ostane »lepa«.

podpiraj lokalne izdelke, saj velike korporacije pogosto izkoriščajo delovno silo in naravo, imajo za cilj čim večji dobiček, ne pa zdravega življenjskega sloga ljudi

ko kupuješ, pozanimaj se, ali hrana prihaja iz območij, kjer so naravni pogoji zanje res ugodni, ne pa da le-te umetno ustvarjajo z izsekavanjem gozdov, izsuševanjem močvirij/jezer ...)

bi rad začel s kupovanjem z manj embalaže? Obstajajo trgovine, v katerih lahko kupiš

hrano tako, da jo daš v svojo posodo!

Trst: Poglej spletno stran "Trieste senza sprechi"

Gorica: Poglej našo spletno stran, dobil boš pdf s seznamom goriških trgovin.

Slovenija: Poglej spletno stran "Manj je več"

OBLAČILA

Preden greš po nakupih, premisli, ali obleko res potrebuješ.

Poglej, ali jo najdeš v trgovini druge roke ali v izmenjevalnici (fizični ali spletni).

Ko kupuješ, daj prednost kakovosti in ne količini (preveri šive na oblačilih, preveri da se ne perejo v kemični čistilnici ...)

Dobro premisli svoj nakup, da boš sestavil tehtno garderobo. Pametno je imeti nekaj osnovnih kosov, ki jih lahko med sabo kombiniraš ...

Pazi na to, kako z oblačili ravnaš – varuj jih, vzdržuj jih in jih peri na »pravi način«, da bodo čim več časa trajala.

Če oblačila ne potrebuješ več/si ga prerasel ... podari, izmenjaj, prodaj!

Za več informacij, povezav do spletnih strani, člankov, filmov in drugih nasvetov obiščite našo spletno stran!

Kaj boš pa ti letos naredil, da boš pustil svet boljši, kot si ga prejel? Vsaka malenkost šteje! x

BP

x Zrno na zrno pogača, kamen na kamen palača! Oziroma kot pravi nona: Vsaka cbada phne naprej.

POROČNA OPREMA

 Sončna puma

KO MI JE UREDNIŠTVO JAMBORA V STOODSTOTNI ŽENSKI ZASEDBI PREDLAGALO, DA BI NAPISALA ČLANEK ZA KRATKOČASNICO O POROKI - VEM, DA SE NEKATERI ŽE NA TEJ TOČKI SPRAŠUJETE, O ČIGAVI POROKI NAJ BI PISALA. Ja, o svojil! – sem vedela, da bo ta

tema razdelila veliko skupino zvestih bralcev Jambora na dva tabora. Prva skupina se je z vzklikom v valovih ultrazvokov razveselila omenjene teme, druga pa je že pri drugem zlogu besede po-ro- zasehala. Zato se mi ni zdelo pravično, da bi prikrajšala tako veliko skupino bralcev prave kratkočasnice. Zato sem se odločila, da bom na tem mestu pisala o nečem bolj adrenalinskem, kar bi lahko ugajalo vsaki tipologiji bralca. Pustolovščina je namreč klasika, zato bom tokrat pisala o nečem, kar bo kdaj zabavalo, kdaj strašilo, vseskozi veliko naučilo. Lov na zaklad, pot med svetlobo in senco, izziv časa in paralelne dimenzije: iskanje poročne obleke.

»Ni dobrega ali slabega vremena, je samo dobra ali slaba oprema«, nas uči naš dragi Baden-Powell. In res, to nas spremlja vedno, ko se odpravljamo v gore, na pohode, ko se pripravljamo na tabore. Nihče bi se ne odpravil na pot z gojzerji in »fantažmini« in tisti, ki se je, je to izbiro plačal s velikimi obrestmi in krvavimi žulji. Zlato pravilo pa res velja samo za skavtske dejavnosti in potnike narave? Povem vam iz lastne izkušnje, dragi bralci, da ni tako. Tako kot ne bi nikoli šla z japonkami na Triglav, ne bi šla niti z napačno obleko na svojo poroko. To je dejstvo. In ko bi bila dekle, ki je že od mladih let sanjalo, da se bo poročilo s princem, in že takrat točno vedelo, kako bo zgledala njena poročna obleka, bi se stvar zaključila tu, z dejstvom. Jaz pa nisem nikoli imela predstave o tem, kako bi se morala obleči za svojo poroko. Povem vam še najbolj iskreno, nisem nikoli mislila, da se bom poročila, dokler nisem srečala njega – spet slišim ultrazvočne vzklike. Problematika pa še vedno ni rešena. Kako naj se predstavim pred oltar tisti dan? Ko ne bi imela izbire, bi bilo vse skupaj zelo lahko. Ko

bi mi kdo rekel, kot na vabilih za jurjevanje, da se dobimo pred cerkvijo ob 16-ih v popolnem kroju, ne bi bilo nikakršnega stresa. A žal je več izbire poročnih oblek kot osmic na Krasu. Začela sem gledati kataloge modnih reviji, Pinteresta, spletnih trgovin in sem se takoj zavedela, da sama tega ne bom speljala. Zato kličem na pomoč moje dragocene že izkušene prijateljice. »Bride team« se temu reče po spletu. Najbolj izkušena in modra mi svetuje: »Lucrezia, glej, najbolje bo, če greš kaj pomerit.« Zanimiv predlog! Sicer pa nisem nikoli prej pomerila poročnih oblek, tako da se prepustim kar njeni odločitvi, kam bi najprej šli. Odločili sva datum, uro in članice prve odprave. Pojasnim, naj zberejo urnik tako, da lahko gremo potem na aperitiv, ker sem vedela, da ne bo mačji kašelj. Tako se odpravimo, petek popoldne. Prva odprava šteje štiri članice, med katerimi prijateljico izvedenko, prijateljico, ki je svoj čas obleko zbrala v 30-ih minutah, svojo pričo, da bi pričala, da sem se pri iskanju potrudila, in mene, seveda. Trgovinica je majhna, prekipevajoča z belim blagom, blesketajočimi se korzeti in prenasičenimi obešalniki. Počutim se kot sladkorni mandelj v bombonieri. Skorajda utesnjujoče. Komaj čakam na aperitiv. Prodajalka me vpraša, kateri je moj stil, rečem »Jeansi in bela majčka« in se posmejem, njej pa se sploh ne zdi smešno. Ops, verjetno nisva začeli z najboljšim pristopom. Da malo popravim situacijo, rečem, da bi rada pomerila več stvari, ker sploh ne vem, kaj bi mi pristajalo. Gospa se takoj razveseli, jaz pa ne razumem še, da sem si sama zakomplicirala že zahtevno poslanstvo. Tokrat v pičli uri, ki se meni zdi cela večnost, pomerim 15 oblek in grem iz trgovine še bolj zmedena kot prej. Očitno sem zelo zahetven človek, kar se poročnih oblek tiče, ker pri vsaki obleki sem dobila nekaj, kar me je motilo. Skoraj mi je bilo žal za gospo in predvsem za tri zveste navijačice, ki so me vedno z navdušenjem spremljale in kakšen krat tudi evforično zapiskale, ko sem prišla iz kabineta. Ocenjevanje obleke kot pri gladiatorskih igrah, palec navzgor, preživi in ostane med izbranci, palec navzdol, direktno spet na obešalnik. A vendar niti obleke, ki so dobile polno točkovanje, niso srečale svojega navdušenja. V čipkah sem se počutila zavita v

mamine zavese ali kot riba, ki se je ulovila v ribiško mrežo. Precej morská sem se počutila tudi ko sem pomerila obleke v stilu sirene. Čudovito, te so res dobile polno točkovanje, a kaj, ko sem se počutila zavita kot v majhni spalni vreči. Če mi je komajda uspelo prikorakati pred prijateljsko žirijo, kako bi mi uspelo prehoditi celo pot od avta do bodočega moža? S tako kratkimi koraki bi morala priti do cerkve vsaj pol ure pred njim, da bi potem prikorakala do oltarja z deset minutno zamudo. In čeprav mi je res pristajalo, ni kaj, jaz delam dolge korake, vedno. In sem vedela, da še najbolj hitre in dolge korake bi naredila na dan poroke, tako da sem rekla, da bom morská deklica raje kdaj drugič. Nič hudega, je rekla gospa, za dolge korake imam jaz rešitev. Iz obešalnika je potegnila šotor. Igloo za 4 osebe, bel in poln blesketajočih se okraskov. Na osamljenem otoku bi lahko bila svetilnik. Sicer bi lahko bila ta obleka praktična, ker bi lahko spravila vse svate pod njo na poročnem slavu v slučaju dežja, težava pa bi nastala ob vходу v cerkev, ker ne bi šla skozi vrata. Tako da sem se tudi širokemu krilu odpovedala. Na seznamu ni ostalo nič drugega kot aperitiv, da bi planirale naslednje korake. Vedno dolge, v smeri prave izbire. Naslednja odprava je bila v manjšem številu. Mamica in jaz. Vzeli sva si cel dan za naju in preden bi šli v trgovino poročnih oblek, sva seveda šli skupaj na kosilo, v ošterijo. Poudarim ošterijo, da si lahko predstavljate omamne vonjave, ki so naju objele, komaj sva vstopili. Po slastni peperonati in paninčkom s »porketto« sva se odpravili v trgovino. Ta je bila večja kot prejšnja, še vedno zelo bela. Mama je takoj začela zanimano brskati med oblekami in jaz opazim gospodično, ki jo ježno gleda, ker oblek se ne tika. Obvestim mamo in začutim, kako vse diši po potpuriji vrtnic in sivke in tudi po peperonati – ok, to sva jaz in mama. Prodajalka pride k nama s pretiranim navdušenjem in naju sprejme do kabineta. Mamo pusti v veliki sobi z velikimi ogledali, mene pa spravi v majhno slačilnico in me vpraša, kaj bi rada. Razložim ji. Prinese prvo obleko, jaz si jo komajda spravim gor. Ko se oblečem, prodajalka vzklikne, kot bi videla samoroga za vogalom »Ojoj, čudovito prekrasno! Si prava manekenka!« Ne, vse bi mi lahko rekla, da sem manekenka prav ne.

Greva k mami in me postavi na nižjo stopničko pred ogledalom, vedno izjemno navdušena. Upam, da nima visokega pritiska. Mama se posmeje, vidim, da mi krilo pristaja. Jaz se pogledam v ogledalo in takrat me gospodična vpraša: »In, kaj čutiš?« Kaj čutim? Kako to misli? Hočem ji odgovoriti, da čutim peperonato, se pa ugriznem v jezik. Pomerim drugo, ki je pol mere manjše, bom pa dobila popust, če ga kupim. Iz radovednosti, koliko stane s popustom? Prebledim. Praktično cena poročnega potovanja. In še pol mere manjše? Posmejem se, mami pa naredim že prej zmenjeni znak, da greva. Kot je rekla gospodična, ko je ta pravo, začutiš. Očitno je bila prava samo peperonata.

Vi bi kupili gojzerje za številko premajhne? Ali povsem nepraktično čutaro, samo zato ker je v modi? Jaz ne bi. In prav tako ne bi kupila obleke, ki mi ne paša. Zakaj tako poudarjam važnost te obleke? Saj je samo obleka. Res, a vendar sem se hotela tisti dan počutiti najbolj udobno in obenem tudi lepo, zame in za mojega bodočega moža. In edina možna rešitev je bila ta, da sem dva tedna pred poroko peljala mojo zvesto prijateljico in šiviljo, šestinosemdesetletno gospo, po blago, da bi mi ona sešila obleko. Njo je skrbelo, da bo izgledalo kot vse tisto, kar sem doslej že imela, mene pa je ravno to pomirjalo. Gospa je zaključila z delom dan pred poroko in takrat sem obleko prvič pomerila končano. In v njej sem bila prav jaz, predvsem zato, ker sem tudi to nalogo uspešno izpeljala, a v zadnjem trenutku – kot vedno. Mamici je pritekla solzica, prijateljice so bile zadolžene za ultrazvočne vzklike in vem, ko bi nona bila zraven, bi rekla: »Po moje si malo preveč naga!«, a vseeno bi ji bilo zelo vseč.

Res je, tako kot nas uči Baden-Powell, ni dobrega ali slabega vremena in prav tako ni lepih ali grdih poročnih oblek, so samo tiste, v katerih se počutiš dobro. In jaz sem končno imela svojo. V njej sem z dolgimi koraki prikorakala do svojega bodočega moža. Je bil pa že moj mož, ko mi je na uho prišepnil:

»Si prav ti. Sem vedel, da se bo moja žena poročila v hlačah.«

AND THE WINNER IS ...

Uredništvo Jambora je seštelo točke vseh enot, ki so sodelovale s prispevki v lanskih številkah našega glasila.

Poleg tega je izbrana žirija ocenila prispevke o poletnih taborih. Žirijo so tokrat sestavljali **Klepetava sova** (Tanja Zorzut), **Kresnica** (Vera Tuta) in **Glasbeni jastreb** (Marijan Kravos). Vsem se uredništvo iskreno zahvaljuje.

In še: zmagovalec sezone 2020 je ...

GORIŠKI KLAN!!!

Uredništvo bo poskrbelo za dostavo nagrade!
Priporočamo se, da Goriški klan poskrbi za selfie-sliko z nagrado.

Objavljamo še celotno lestvico lanskoletnega sodelovanja z Jamborom:

1. mesto: **Goriški klan** (9 točk)
2. mesto ex-aequo: **Kraška četa in Hud klan** (11 točk)
4. mesto ex-aequo: **Krdelo Sambur, Krdelo Črnih tačk, Krdelo Rdeče rože in Klan L'pu počase** (9 točk)
8. mesto: **Goriška četa** (6 točk)
9. mesto: **Tržaška četa** (5 točk)

Trenutno stanje točk v letu 2021

VV-TRST: 1	IV-TRST: 1	RP-TRST: 0
VV-GO: 3	IV-GO: 4	RP-GO: 3
VV-KRAS: 1	IV-KRAS: 1	RP-KRAS: 1

PRAVILNIK

NAVODILA ZA TEKMOVANJE *PIŠEMO ZA JAMBOR!*

Draga krdela, čete in klani!

Spet štarta tekmovalje prispevkov kronike skavtskih dogodkov z naslovom **PIŠEMO ZA JAMBOR!** Tekmujejo posamezne enote: Krdelo Rdeče rože, Krdelo Črnih tačk, Krdelo Sambhur, Četa Gorica, Četa Kraškega stega, Četa Trst, Klan Gorica, VKB klan, Klan Lpu P'čase. Tekmovalje vključuje tako prispevke v rubrikah namenjenim osebni rasti posamezne veje, kot prispevkom kronike, ki bodo objavljeni v rubriki **Časovnica**. Rubrike namenje osebni rasti so naslednje:

► **LOVIMO PLENE!:** objavljajo volčiči, ki bodo z Akelo, Balujem, Bagheero ali Kačo Kaa ulovili plen, ki predvideva končni pisni izdelek, risbico ali fotografijo. Vsak prispevek krdelu prinese eno točko.

► **PODVIGI!:** objavljamo pisne izdelke osebnih podvigov ali podvigov voda. Vsak prispevek četi prinese eno točko.

► **KORAKI NA POTI:** objavljamo misli in ideje, ki se rojevajo ob pomembnejših korakih na klanovski poti. Vsak prispevek klanu prinese eno točko, če je avtor članka član enote (ne pa njen voditelj). Pravila za prispevke v Časovnici so prilagojena potrebam vsake veje, tako da lahko volčiči premagajo klanovce: ;)

► **VV:** prispevajo novice v dolžini maksimalno 600 znakov, v katerih morajo odgovoriti na vprašanja KDO, KDAJ, KJE, KAKO, ZAKAJ. Obvezno morajo priložiti tudi fotografijo ali risbico. Novice so lahko rezultat skupinskega dela. Če so originalni izdelki napisani ročno, prosimo voditelje, da jih pretipkajo.

► **IV:** prispevajo novice v dolžini maksimalno 1500 znakov, v katerih odgovorijo na vprašanja KDO, KDAJ, KJE, KAKO, ZAKAJ ter podrobneje opišejo program/dogajanje. K novici obvezno priložijo fotografijo z opisom/didaskalijo in avtorjem slike. Novice podpisujemo s skavtskim in neskavtskim imenom. Novic ne smejo prispevati vedno isti pisci.

► **RP:** prispevajo članke v dolžini 3000 znakov, v katerih poleg podatkov prisotnih v poročilih napišejo tudi kratek komentar, misel o dogodku programu. Članku obvezno priložijo fotografijo z didaskalijo/opisom in avtorjem. Avtorji se podpisujejo s skavtskim in neskavtskim imenom. Novic ne smejo prispevati vedno isti pisci.

- Vsak prispevek posamezni enoti prinese eno točko, če je avtor/-ica, član/-ica enote (ne pa voditelj)

- Zmagovalno enoto ob koncu leta, ko bomo v končni seštevek točk vključili tudi točke iz druge številke Jambora, čaka posebna nagrada!

Za ljubitelje fotografije je za vas na voljo **SLIKAMO ZA JAMBOR!**

Večkrat lahko ena slika lahko pove več kot članek!

Tematika je zelo splošna: **SKAVTIZEM!** Karkoli za vas to pomeni, ga skušajte opisati preko fotografije.

Pošljite jo na naš mail podpisano s naslovom. Naj ima 300 dpi. Če želite, da bo vaša fotografija za naslovnico, pa upoštevajte NAVPIČEN FORMAT!!!

DRAGA SESTRA, DRAGI BRAT.

Nisi več aktiven/na skavt/inja, a bi rad/a vseeno bral/a Jambor?

Piši nam na **jambor.szso@gmail.com** ali pokliči na telefonsko številko **3480841705**.

BP!

ROK ZA ODDAJO PRISPEVKOV
za naslednjo številko je

19. APRIL 2021

Podpisane članke in fotografije pošljite na
jambor.szso@gmail.com